

Beretning om sommerferien 6/8- 18/8 1963.

Deltagere i turen til Tyskland og Østrig:

Bodil, Hans Heinrich, Viggo og Lisbeth.

Til støtte for vores med alderen svigtende hukommelse, vil jeg prøve at fastholde vores pragtfulde sommerferie 1963 i errindringen ved at skrive en beretning om turens forløb og begivenheder.

Først skal bemærkes, at vi allerede for ni år siden begyndte at spille hjarterfri tilkasse, når vi var sammen, så også beløbets fremskaffelse har givet os morsomme og gode minder.

Som de økonomer, vi er, købte vi præmieobligationer for beløbene, og har i årenes løb vundet to gange, så kassens indhold derved er blevet forøget med 150 kr. (At vi så, da det kom til stykket hver især betalte sin part ind til kassen i kontanter, for ikke at skulle sælge obligationerne og derved berøve os chancen for gevinst til endnu en tur, er så en helt anden sag.)

Endelig i år syntes vi så, at turen kunne løbe af stabelen, da Inge Merete kunne tage til Esbjerg og hjælpe moster med at passe drengene og huset.

Med stort besvær lykkedes det Hans Heinrich og Viggo at få deres ferier indrettet efter hinanden og glade var vi, men selvfølgelig kom den berømte mand med slæden i vejen, så vi til det sidste ikke anede, om vi kom af sted.

Vores kære far, der det sidste årstid har haft mange kvaler med sit helbred, blev så dårlig kørt før vores ferie, at det betog os enhver lyst til at tage på fornøjelsesrejse. Sluttelig kom far heldigvis på hospitalet og vi fattede atter håb, da de første par transfusioner hjalp så godt på far.

Søndag begyndte vi så småt at pakke sammen og mandag vovede vi at veksle penge til turen, samtidig med at H.H. fik de endelig fremskaffede sikkerheds-sellersat i bilen til stor beroligelse for os alle i den voldsomme trafik, vi kom ned til. Det var også meget opmuntrende, at se "männerne" hver dag lægge sig rigtig i selen.

Kl. 0,30 mandag aften ankom vore kære rejsefæller, vi var gået i seng, men stod op og nød et lille glas til en hyggelig sludder, før vi krøb til køjs.

Vi startede tirsdag morgen kl. 7. og drak for at komme i træning morgenkaffen på terrassen, vejret var fint og lovede godt for turen.

Derefter ordnede vi hus og begyndte så småt at pakke bilen, men var dog stadig ikke sikre på, om vi kom af sted.

Kan I huske, hvor spændte vi var på svaret, da du H.H. ringede hospitalet i Horsens op og fik at vide, at far nu heldigvis havde det så godt, at vi roligt kunne rejse. Det lettede.

Så kom der rigtig fart over feltet og snart var folkevognen læsset med så meget, at man ikke fattede, hvordan den skulle kunne slæbe det.

Hale næsen på den var fyldt med komserver og alle andre former for madvarer og husholdningsgrej, øverst lå desuden campingsættet. Morsomt var det på hele turen, at se tankpassernes ansigter, når de lukkede op for alle disse herligheder, mange morede sig højlydt og har sikkert tænkt "danskere - mad".

Det bemærkes, at det altid var H.H., der havde arbejdet med såvel at finde, hvad vi skulle bruge, som at pakke denne afdelings indhold, et job, han klarede til og skønt det for os så ud, som det vildeste kaos.

I bagagerummet inde i vognen stod de fire til turen indkøbte, bløde lynlåskufferter, (vi havde hver vores) samt lå frakker, jakker, hatte og forskellige småting.

Under sædet og mellem benene havde Bodil vaskefadet, plade til gasbord, gryderne og flere andre ting. Jeg havde en taske, støtterne til sovebeslagene, flaskerne med vore drikkevarer, og desuden havde vi hver en termoflaske.

Ved siden af sig på sædet havde Bodil mapper med papirer og kort, sin egen taske, jeg havde vores fælles toiletsager, en kasse med hindbærssnitter, campingbøger og min lille taske.

Mellem os havde vi en sammenrullet sovepose med skumgummimadrass om og ovenpå den kikkerten og de kort, vi stadig i fællesskab studerede.

Føreren var fri for bagage, hvorimod den, der sad ved siden af, havde vanddunk og Viggos mulepose med papirer mellem benene.

Bodil og jeg sad desuden hver på de skumnylonpuder, der tjente os til sæder, når vi spiste.

På tagbagagebæreren lå teltet med stænger og øvrigt tilbehør, oversejl, to

Campingsenge og tre soveposer+ tæpper.

Er det noget under, at stænklapperne stadig var i fare for at forkortes?

Et foto blev taget og vi startede alle tiders ferie sydpå kl.10,10.

Da vi nåede grænsen småregnede det, 11,10 kom vi uden besvær eller ventetid over turens første grænse ved Kruså.

Udenfor Flensborg var der omkørselo overHarrislee og vi kørte forkert og måtte vende ved en jernbaneoverskæring. Atter på rette vej, fortsatte vi til Rendsborg gennem den skønne Sleswig. Vi kom selvfølgelig gennem den flotte tunnel ved Rendsborg.

Mon I husker den skævt læssede lastbil fra Flensborg til Sleswig, den så ud til at kunne vælte hvad øjeblik det skulle være?

Her opdagede vi også, at der var noget i vejen med ledningsnettet, da radioen ikke ville spille og der skulle dunkes under instrumentbrættet for at få vinduesviskeren i gang. Z.6317. var ellers i fineste stand efter lige foretaget eftersyn og serwise.

Syd for Rendsborg fandt vi rasteplads, hvor vi spiste vore medbragte madpakker med kaffe=til, vi havde ved den lejlighed campingsættet fremme, og H.H. benyttede lejligheden til at se lidt på det med lyset.

På rastepladsen holdt en hel del andre vogne, blandt andet en stor Horsens vogn, som Bodil og jeg var henne at se nærmere på. Vores fotograf forevige de denne turens første frokost, vejret var imidlertid blevet varmt og solrigt.

I Neumünster søgte vi installationen repareret, men fik den besked, at der i denne uge var ferie på de allerfleste værksteder. Inden vi får denne besked har H.H. dog nået at forklare, at det er viskerne, der ikke vil gå, og da dette skal demonstreres, går de drilagtigt i gang til stor moro for os alle.

Vi fortsætter mod Bad Segeberg og finder på vejen et VW. værksted, der tager sig af tilfældet, efter at vinduesviskerne endnu engang har gentaget deres glansnummer.

Det er nu blevet bagende varmt og Bodil og jeg sætter os på grøftekanthen og lytter til græshoppemusikken og jeg får forevist min første græshoppe, der springer flot og langt. Jeg tror, at de tyske græshopper, som tydkerne selv, elsker at mucisere, for altid dernede er der græshoppesang, som jeg aldrig har oplevet det herhjemme.

En del af vore madvarer måtte under reparationsarbejdet læsses af for at give plads og smørret begyndte at smelte og forlade boksene.

Mekanikeren konstaterede en løs forbindelse ved startkontakten, der blev varm, dette blev ordnet og betalt med 2 mark og glade kørte vi videre kl 15,14

Glæden varede dog kun til kl.15,55, da der slog flammer ud fra instrumentbrættet og bilen promte gik i stå. Heldigvis blev der ikke ildebrand og vi holdt lige ved en markvej, hvor bilen blev skubbet ind, for ikke at være i vejen for den voldsomme trafik. Lige i nærheden gik to vejarbejdere, hos hvem H.H. spurgte om nærmest autoværksted, der viste sig at ligge så langt som 7 km borte, men den end tilbød beredvilligt at køre efter hjælp på sin knallert.

Vi benyttede den påtvungne ventetid til at drikke vores eftermiddagskaffe i grøften.

Efter en rum tid ankom hjælpen i form af to elektromekanikere fra Bad Oldesloe, og snart stod alle mændene på hovedet i bilens ædlere dele, mens Bodil og jeg nød de dejlige omgivelser. På marken, hvor vi holdt, stod to storke og mens vi var der, så vi dem både flyve og elegant lande på marken igen. Vejret var pragtfuldt og vi travede os en dejlig tur på marken, mens vi i spænding ventede på, hvor slemt det var med bilen.

Heldigvis viste det sig ikke at være så slemt, en ny tændingslås måtte der til, og den kørte vore hjælpere for at hente og fik den efter en rum tid påmonteret, så et par timer gik der med denne afbrydelse. Desuden måtte vi bagefter den lange vej tilbage til værkstedet i Bad Oldesloe for at betale regningen, der var på 38 mark. Byen var for resten en yndig kurby, gammel saltby fra det 12 århundrede, den havde vi nok aldrig set udend dette uheld.

Vi har nu ca 45 km. til Hamburg, der i dag forekommer omtrent så langt borte, som verdens ende.

Bodil mener, at ærgrelsen med bilener kommet, for at H.H. ikke længere skal ærgre sig over sine solbriller, som ikke kunne tåle at falde på jorden og derfor har fået et revnet glas.

Vores ven vejmanden fortalte iøvrigt, at der et lille stykke fra det sted vi holdt, var der sket en alvorlig ulykke den foregående lørdag, hvorved 6 mennesker var blevet dræbt.

Endelig bliver H. ambuget nået, men at komme igennem den, er en helt anden sag. Vi stoppede op i byens udkant, og prøvede på vore kort at orientere os.

Der hvor vi holdt lå en bondegård, hvor ejeren, en ret ung mand stod og arbejdede med noget på gårdspladsen. Han har nok fundet, at vi så temmelig hjælpeløse ud, for han ilede os til undsætning. Efter i lang tid at have studeret vore kort sammen med H.H., fandt han det umuligt efter dem at anvise os en vej til campingpladsen og tilbød først, at vi måtte campere på hans ejendom, da vi ikke syntes, at vi kunne tage imod dette tilbud, tilbød han beredvilligt, at han i sin folkevogn ville køre foran os så langt, at vi selv kunne klare os videre.

Vi tog med tak mod tilbudet, og efter at have givet sin kone besked og vasket sine hænder, startede han så foran på en ca 14 km. lang tur gennem byen og førte os til Gasellenkamp, hvorfra vi selv kunne klare det sidste stykke vej.

Han ville ikke vide noget af nogen form for betaling, og måtte så nøjes med vores inderlige tak. Desværre fik vi ikke denne flinke unge tyskers adr. så vi kan endikke sende ham en skriftlig tak og hilsen.

På vej videre frem mod vort mål en dejlig campingplads på Kielerstrasse, hørte vi pludselig noget slå imod motorklappen. Bodil og jeg var af den formening, at det var et eller andet, der ved overkørsel var slået op, vi kunne langt bagud se noget brunt ligge på vejen og antog, at det var et stykke rustent jern eller lignende. Heldigvis ville H.H. partout have sagen undersøgt (dæmrede sagens rette sammenhæng mon for dig?) og standsede resolut og gik det lange stykke tilbage og samlede noget op. Bodil udbrød forfærdet "du gode, det er mappen med papirerne", hvilket også viste sig at være rigtigt, da H.H. stak dem ind i vognen med bemærkningen "stik dem lige om bagside".

Jeg synes, at sagen fra alle sider blev taget med en enestående ro, når man tager i betragtning, at mappen indeholdt såvel samtlige pas, bilpapirer forsikringspapirer m.m. og at de fra H.H. udenfor Hamburg havde lagt dem på vognen, mens kortene blev studeret, og hele den ca 15 km. lange tur gennem byen på et hvilket som helst tidspunkt kunne være faldet af og forsvundet, uden at vi havde hørt noget. Den eneste bemærkning der faldt, var Viggos tørre "tag lige og giv mig vore egne pas". Det må da være det, man kalder held i uheld. At uheldet stadig var på jagt efter os, viste sig, da vi endelig havde fundet gaden, hvor Campingpladsen, vi søgte, og kørte for langt og på grund af den stærke trafik, der vanskeliggjorde at komme det lille stykke tilbage, tog ind på en plads lidt længere fremme.

Straks vi kom derind genkendte vi den, som den plads, hvor vi på turen i 1955 havde drukket morgenkaffe på. I den selvfølgelig tro, at de sanitære forhold i de forløbne år var blevet forbedrede, gav vi den tililende kone, der kom for at ordne indkvarteringsforholdene, tilsagn om at slå op der for natten.

Der var masser af telte på pladsen, hvor vi hurtigt fik slået op, pakket ud samt lavet mad (oksebryst med spidskål), og var færdige til at spise kl. 20.

Vejret var stadig mildt og dejligt.

Kan du huske Bodil, da vi faldt i staver over omklædningsscenen i det gennem sigtige plastiktelt? Og kan I huske vores forfærdelse, da det gik op for os, at toiletterne var de samme gammeldags "dasser" med afløb ned i en rende og selvfølgelig med en sådan stank, at den næppe kan beskrives. Jeg måtte meget nær ved at "ofre" opgive mit forehavende og med Bodil som vagt "sætte" mig bag en brændestabel til stor fornøjelse for de unge mennesker, der skulle se, hvad Bodil stod der for. Kedeligt nok tænkte vi desværre ikke på at fotografere de mangelfulde sanitære anlæg, selv vil vi næppe glemme dem.

Herrenes toilette foregik i det frie ved en stor rund cementkumme med 6 vandhaner i rundkreds på vej hen til vort aflukke, der var nødtørftigt hegned med sivmætter, dog med så stor åbning hen mod herrerne, at intet forblev skjult for eventuelle nysgerrige.

Vi var tildelt en lignende kumme dog kun med 4 haner, der sad så højt, at vi fik ufrivilligt styrtebad, når vandet fra hanerne ramte kummens bund. Stanken fra den tilstødende svinestald og mødding skulle også nok begrænse ens ophold der det mest mulige. At man hverken turde drikke af eller børste tænder i vandet, er vel intet under.

Hvis campister første gang de prøver campinglivets glæder, kommer på sådan en plads, er jeg ikke sikker på, at de gentager forsøget. Nå vi tog det nu med en knusende ro, en nat kan man nok holde det ud, men mon vi ikke alle bad til, at vi ikke i nattens løb skulle være nødt at tage turen gennem den ailetilsølede gård for at nå toiletterne?

Inden sengetid hyggede vi os med rejemad og te og diskuterede dagens mange besværligheder. Denne aften som alle andre campingaftener redte H.H. og Viggo seng til os i bilen (så vi piger lige kunne hoppe i seng, når den tid kom) mens vi piger vaskede op og ryddede væk.

Trods vi lå lige ved en stærkt befærdet vej og nær flyvepladsen, hvor maskinerne natten igennem landede og startede, sov vi alle godt og var klare til at starte på en ny dag allerede kl. 6.

Onsdag 7/8 var vejret meget fint, dog lidt diset. Morgentoiletet tog os på grund af forholdene ikke ret lang tid og snart stod morgenmaden på bordet.

Da den var nydt pakkede H.H. og Viggo teltet sammen og kl. 9 $\frac{1}{4}$ var vognen atter pakket og vi færdige til afgang. Trods den store trafik, slap vi nogenlunde hurtigt ud af Hamburg og tankede op, før vi fortsatte mod Hannover over Celle og Soltau med Viggo ved rattet. Desværre slap det gode vejr ret hurtigt op og det blev overskyet med lidt regn, men efter at vi har hørt midt-dagspresse fra Danmark, bliver det så meget tørvejr, at vi kan spise frokost på en parkeringsplads med fast bord, dog i største hast, da det trækker op til en byge. Det var her, du, kære lillebror forlystede selskabet med at smøre smør på brødets mellemlægspapir. Og her var det også, den sovende mand i Folkevognen vågnede op, da Bodil og jeg gik lidt af sides og da der ikke var mere at se på, startede og forsvandt.

Hannover kørte vi igennem ad mest direkte og letteste vej, det er ellers en kæmpeby på over 577000 indbyggere, og efter frokosten, som vi spiste lidt syd herfor, kørte vi videre gennem Elze, Einbeck, Northeim, Norten og Göttingen, sidste en smuk gammel universitetsby med 80000 indb.

Vi kører nu i bjerge med ret store stigninger på vejen og drikker syd for Göttingen eftermiddagskaffe på en skråning ved vejen med udsigt til østzonens udkiksposter. Der var også her stærk trafik, som vi morede os med at vinke til. H.H. lånte her den lyserøde rulle og stak til skovs og kom tilbage meget lettet. Stakkels Viggo derimod kom i knibe og måtte hjælpes af lille mor, da skjorten var kørt fast i benklædernes lynlås. Vi klarede dog problemet uden brug af kniv og saks. Det var stadig meget varmt og diset og trafik servietterne kom i brug. Vores kaffepause varede fra 5 $\frac{1}{2}$ -- 16 og med ny fører, Viggo, ved rattet kører vi videre over Witzhausen, hvor vi er helt tæt på østzonen og hele tiden kan se deres udkikstårne på bjergskråningerne.

Ad de stadig snoede bjergveje gennem Sontra, hvorefter der kommer en lang omkørsel før Bebra.

På denne omkørselsvej får vi et forfærdeligt uvejr med regn, der gør alt så sort og umuligt at se, at vi foretrækker at finde et sted at holde. Vi kører forkert og da vi holder for atter at komme på den rette vej, er vi ved at køre baglands ned i en bagved holdende bil, som om vejret ikke var dramatisk nok. Nå, vi klarede skærene uden buler og skrammer. Aldrig har vi vist været så nær et lynnedslag, som mens vi holdt og ventede i skovkanten. Lynet slog ned, for os at se på taget af en modgående bil, det gav et frygteligt brag og blev helt rødt omkring os, det var virkelig uhyggeligt, mens det stod på.

Virkningen af skybruddet såes tydeligt, da vi fortsatte, vandet kom flossende ned ad bjergsiderne, så vi kørte gennem hele søer og i de små byer, vi kørte igennem, var folk rigtig i gang med at fjerne sporene og feje grus træ og vand væk fra kørebanen. Nogen steder så det også ud, som der havde været oversvømmelse inde i husene.

Vejret klarede op igen og vi kom på vores videre færd gennem den store, flotte kurby Bad Hersfeld. 25000 indb.

Nu var det efterhånden ved at haste med at finde frem til en campingplads. Bodil og jeg fandt frem til en i campingvognbøgen beliggende nær Hünfeld. Vi fandt frem til den, den lå meget højt og smukt omgivet af skov. Navnet var Hubertus, og her var både kiosk med konserver, andre madvarer, kort og hvad hjertet ellers kunne begære. Toiletforholdene var ret gode med en række væskekummer, en række toiletter og et plastikforhængt brusebad, alt helt pænt rent, dog kunne vi ikke så godt lide det frynsede plastikforhæng ~~der~~ og

for indgangen, som vi fandt både upraktisk og uhygiejnisk at skulle passere. Vi ankom til pladsen kl. ca. 19 og alle fire startede vore jobs, så telt og oversejlvar rejst, samtidig med at Bodil og jeg kunne sige "vær så god" med maden på bordet. Denne aften stod menuen på stuvede grøntsager med stegt medisterpølse, som Bodil med elegance rykkede midt over, før vi brunede den.

Om eftermiddagen havde H. H. og jeg købt hvidvin, druesaft, ferskener og chokolade i en lille by på vejen, så denne aften gav det 1/4 l. vin til hver til rejsemaden, bagefter fik vi så ferskener. Dette natmadsmåltid fandt dog denne aften, som alle de påfølgende, først sted umiddelbart inden sengetid. Først måtte opvask, sengeredning, og den daglige rapport til Horsens og Esbjerg skrives. Da vi endelig skulle til at nyde vinen, viste det sig, at H. H. havde glemt den på turen så nødvendige proptrækker, så proppen voldte mange kvaler, før den lod os smage indholdet af flasken.

Imidlertid blev det regnvejr, så natningen i toiletrummet gav en våd tur både frem og tilbage. Det regnede stærkt hele natten, hvilket laver et forfærdeligt spektakkel, når dråberne rammer biltaget.

Torsdag 8/8 stod vi op ved godt 6 tiden og det blev heldigvis tørvejr, så vi, som sædvanlig, kunne spise morgenmad i det fri.

Kl. 9,10 var vi klar til at fortsætte sydpå, fulgt af mange gode ønsker for ferien fra campingvagten, der var næsten lige så snakkesalig, som damen i kiosken, som Bodil og jeg den foregående aften, da vi handlede der, nær aldrig var sluppet fri fra.

Gennem den nærliggende Fulda (47000) og Brückenau (6000) med de helbredende mineralkilder, Hammelburg (5000) med slottet Saaleck, Karlstadt (6000) den yndige middelalderby med den store basilika og videre til Würzburg (117000).

Desværre havde vi alt for lidt tid til at fordybe os i alle disse skønne byer, der hver især sikkert var perler, der var værd at ofre tid på.

Syd for Würzburg spiste vi frokost i bilen, da vejret var koldt og blæst, hvad vi fik at mærke, da vi var ude for at finde en høstak og endelig fandt en godt skjult fra vejen, men desværre ikke for vores frække fotograf, hvad billedet fra dette sted tydeligt viser. Hvis jeg engang får lejlighed til det, tager jeg grusom hævn, vær vis på det H. H.

Også her havde Viggo uheld med lynlåsen, og jeg måtte, som billedet viser, træde hjælpende til endnu engang. Sagen ordnedes og Viggo fik strenge ordrer til, enten at passe voldsomt på, eller lade mig hjælpe, inden det gik galt.

På dette tidspunkt var vi begyndt vor færd på den såkaldte "romantiske strasse" og hvor var her også yndigt. Der var strækninger med vinbjerger lige ned til vejen. Hele tiden kørte vi gennem de yndigste småbyer med gamle bymure og bygningsværker, man følte sig sat tilbage til middelalderen, og når man på vejene mødte okseforspændene, ofte kørt eller ført af gamle forslidte koner, der som de fleste kvinder, vi på denne strækning så, var i lange mørke kjoler, forklæder, sorte strømper, flade tunge sko eller træsko og altid med et tørklæde om hovedet, syntes man heller ikke rigtig, at de hørte til i 1963. Kedeligt, at ingen af tænkte på at få et billede af dem eller hyrderne med de store fåreflokke, der blev holdt i ave af dygtige hyrdehunde, begge dele var noget meget karakteristisk for denne dag.

Først på eftermiddagen nåede vi til den skønne middelalderby Rothenburg ved floden Tauber. Byen, der har 12000 indb. er en ualmindelig skøn by med en masse velbevarede middelalderbygninger.

I bykernen må der ikke køres i bil og efter lang tids søgen rundt i de smukke gader, finder vi endelig et sted, hvor vi kan parkere, så vi til fods kan bese herlighederne. Det vrimler med turister, det ene rejseselskab efter det andet udspyes af store busser, og fotograferende turister af alle nationaliteter kappes, om at finde de bedste fotografiske motiver, der er således også en masse amerikanske negre. Forretningerne var også baseret på turister og H. H. måtte endogså betale for den lille ulejlighed med at redde en afrullet film ud af apparatet, noget enhver dansk fotohandler ville have gjort gratis. Vi nåede også en tur på den smukke bymur, inden vi atter fandt tilbage til Z. 6317. og drog videre først og fremmest ud til en grøft, hvor vi nød vores eftermiddagskaffe, og H. H. atter gik på kamerajagt efter et par værdigt trængende piger, der dog kloge af skade, var gået helt i dækning i en grøft.

Vi fortsatte stadig gennem yndige, gamle byer, som Feuchtwangen, Dinkelsbühl, Nördlingen med den fuldt bevarede, cirkelrunde bymur og kirken med

det 90 m. høje tårn og Donauwörth med rester af den gamle bybefæstning. Hele vejen ser vi store fæstninger beliggende på bjergtoppen, og den del af vejen, der er velbevarede, mens nogle kun er ruiner. Man spørger sig selv, hvordan man med datidens hjælpemidler har fået materialerne så højt til vejrs? Vejen snor sig stadigvæk op og ned, og ustandselig ser man ved vejens omdrejning de yndigste panoramaer med små landsbyer, der alle har en stor kirke med et højt slankt tårn med spir og altid beliggende højt over byen synlig langt borte. Mange gange ligger helt umotiveret en lille kirkegård på en mark eller bjergside.

Landsbyerne, vi kører igennem, er meget yndige med et væld af blomster uden for vinduerne, da vinduerne lukkes indad, er der vinduesbænke udenfor, hvor de blomstrende potteplanter i alle farver står og stråler.

Landbrug med kvæg på markerne, som vi kender det herhjemme, ser man ikke meget til. Der er enkelte kornmarker og så marker med nogle høje, røragtige planter, som antagelig bruges til foder, vi ser af og til folk komme kørende med små kærre med nogle af dem på (måske det er sukkerrør?). Unge mennesker ser vi så godt som ikke, de er nok taget til byerne fra disse fattige egne.

Jo det er i sandhed en romantisk strækning, som altid vil komme til at stå som en meget smuk og fremmedartet oplevelse.

Det var dog på denne skønne eftermiddag, vi efter mændenes udsagn havde turen mest farlige situation rent trafikmæssigt, da en modkørende stor lastbil overhalede og derved med fuldt drøn nærmede sig os i vores kørebane. En opbremsning klarede dog situationen.

Sidst på eftermiddagen begyndte Bodil og jeg, som sædvanlig at lede i kort og campingbog efter natlogi, og vi fandt, at en plads "Ludwigshof" nær Augsburg, ville kunne passe og den kørte vi så efter. Det var på denne sidste strækning, vi skiftevis kørte foran og bag en stor belgisk bil med campingvogn. Efter at være kørt for langt, så vi måtte et stykke tilbage, fandt vi pladsen, der var beliggende ved en tankstation og en dejlig sø.

Toiletforholdene var særdeles fine, der var brusebad, mange vaskekummer en stor rund kumme med mange haner, antagelig til hårvask og lignende. Desuden var der bord til at stryge ved og elektrisk stik til strygejern, en luksus, som vi desværre ikke medbragte, selv om vores noget forkrøllede tøj sikkert ville have haft godt af et nærmere bekendtskab med et strygejern. Vi slog op lige ved toiletbygningen, hvilket viste sig at være særdeles praktisk, da Bodil gik i fast rutefart dertil den ene gang efter den anden, en gang med flere meter af den lyserøde rulle slæbende efter sig.

Bodil var rigtig elendig med mavesmerter, der også plagede hende natten igennem, så rejsemaden blev delt mellem mændene, hvorimod vinen gled ned.

Jeg glemte at fortælle, at vi var på campingpladsen kl. 19. og at middagen var hashis med franske kartofler. Vinen med mere havde vi købt i den lille by, hvor den gamle kone gik og slæbte træ. Der havde vi også fået en proptrækker, så lastens vej med vindrikningen nu var lettere at betrede.

Jeg har vist ikke før bemærket det, men vi lå dejligt i bilen, der er masser af plads, vi nåede ikke engang ned på det sidste sæde med benene, så her havde vi vort tøj liggende. Lunt og godt var her også og vinduerne dækket med papstykker, så vi var skånet for nysgerrige blikke og for generende lys.

Jeg tror, der kunne optages en morsom film af vore næsten akrobatiske øvelser under af- og påklædning, der altid foregik i bilen. Det er unægtelig noget af et kunststykke og ligeledes at komme i soveposerne, "man må sno sig", som ålen sagde.

Jo, vi havde det vældig hyggeligt med hinanden, og fik os gerne en lille sludder inden Restenilen virkede og vi blev overmandet af søvnen.

Viggo og H. H. var vist også godt tilfreds med deres logi, de lå jo på drømmesenge, og oversejlet både lunede og gjorde det dejlig mørkt, ligesom det var en stor fordel, at selv teltet de mange regnvejrsnætter ikke blev vådt og tungt.

Fredag 9/8 startede vi atter kl. 6. og det blev dejligt solskinsvejr, inden vi skulle drikke morgenkaffe og pakke sammen. Mens mændene pakkede færdigt, nåede Bodil og jeg at spadserer lidt ved søen og opdagede på vores tur en hel lille teltby af fastboende telte med små haver og indhegninger, antage-

lig mennesker fra den nærliggende Augsburg, der her har deres sommerresidens fjernt fra storbyens trafik og larm.

Vi er allerede klar til at starte fra denne dejlige plads kl. 8,30. Udenfor Augsburg, der er en by med 210000 indb. kommer vi på autobahn til München og gennem den. Vejnettet er her ganske imponerende med 4 kørebaner i hver retning. Vi fortsætter ad autostrada videre mod Salzburg.

På denne strækning får vi for første gang de imponerende Alper at skue, det småregner og viser for første gang det mærkelige syn, det er, når en sky hænger ned af en bjergside og toppen ellers står fri. Det blev et syn, vi ofte fik at se, men første gang virker det meget mærkeligt.

Vi må ud og beundre den skønne udsigt (foto) jeg er rigtig elendig med kvalme og svimmelhed og forsøger mig med en søsygetablet, den megen køren med de stærke fald og stigninger er åbenbart i stand til at gøre mig køresyg, noget der generede mig det meste af turen. Tilmed havde H. H. og jeg til stadighed knalden for ørerne og momentvis døvhed, så snart vi kører i bjergene, noget Bodil og Viggo er helt forskånet for.

H. H. er atter ude for at fotografere bjergene (fotos) og Bodil, bemærker ikke, at han har fjernet sig et langt stykke fra bilen, pludselig siger hun, "uh, der er en mand, der er lige ved at blive kørt over---men det er jo H. H." det var det også, men kørt over blev han nu heldigvis ikke.

Lige før den østriske grænse købes der drikkevarer m.m. i Piding og derefter fortsættes til grænsen, hvortil vi nåede kl. 12,30. Der var en 600m. lang kø i to rækker, så det tog sin tid, før vi i små ryk når frem til passkontrollen. Til gengæld blev det denne gang, som alle de andre, hurtigt overstået, da det, at vi er danske hernede altid virker som et "sesam luk dig op". Det lød gerne "alle dånen?" når vi bejaede, så de dårligt nok pas og papirer, så lød det med et smil "weiter gute, farht". Her ved grænsen holdt store lastbiler med hjælp til det jordskælvsramte Skopje. Kort efter grænsepassagen fandt vi et sted at spise frokost (foto) dog havde vi det lig børnene, det de andre har, er altid det bedste. Selv om vi havde slået bord op og delvis dækket det, flyttede vi både det og bilen hen til et nærliggende sted, som et andet spisende, bilende selskab forlod kort efter vores ankomst.

Efter frokosten kom kortene frem og vi diskuterede i hvilken rækkefølge, vi skulle tage seværdighederne. Vi blev enige om, at vi først ville tage til de store saltminer i Hallein.

Først søgte vi dog information (og jeg hårdt tiltrængt toilet) på en tankstation udenfor Salzburg.

Turen til Hallein var meget smuk, nu var husene, som de fleste i Østrig med en masse træværk, svalegange med et væld af kulørte blomster. På taget af mange af husene lå der sten, ~~håxtagene~~ som vi kender det fra Finhusene.

Hallein, som vi nåede kl. 15. var en meget mærkelig by, der virkede meget sydlandsk med smalle gader og tætliggende, grå stenhuse, og så var der så mange turister, selvfølgelig alle med biler, at det ikke var muligt at finde en parkeringsplads. Til sidst blev vi dog hjulpet af en ung tysk trafikant, der viste os vej til saltminens parkeringsplads. Her meldte en lille parkeringsvagt os til vores store skuffelse, at alt var optaget i minen for resten af dagen, da der var tilmeldt flere turister til rundvisning, end man havde førere til.

Altså måtte det opgives og vi kørte i stedet til Berchtesgaden. Egnen deromkring er nok noget af det smukkeste og mest storslåede, vi så på turen, man forstår godt, at Hitler med sit begyndende storhedsvanvid og forfølgelses-dito valgte netop en af de højeste bjergtinder at placere sin så berømte ørnerede på. Vi måtte atter over grænsen til Tyskland for at nå Berchtesgaden, mens som omtalt var grænseoverfart for os noget ganske smertefrit.

Berchtesgaden var om muligt endnu mere fyldt med turister end Hallein, de trådte næsten hinanden i nakken. Jeg skal love for, at tyskerne nu har fået invasion, omend på en noget anden måde end den, de under krigen hjem-søgte det meste af Europa på. Hvis jeg boede i sådan en pragtfuld natur, ville jeg ganske givet se mig gal på de mange turister, der ødelægger det hele, men forretning får de ud af det, skal jeg love for. Sikke priser i de tætliggende souvenirforretninger.

Heller ikke her var der plads til at parkere, ikke engang for en folkevogn, men da vort tålmodige lastdyr trængte til smøring, fandt vi en smukt beliggende servicestation, hvor Z 6317 snart hang oppe under loftet i smørehallen (foto) mens vi fire satte os i grøftekantens overfor (foto) og "smurte" med kaffe og hindbærsmutter.

Vejret var skønt og vi nød udsigten og studerede i kikkerten ørnereden, der lå på en nærliggende bjergtop. Kl. var nu blevet 16 og vi kørte til Königsee, hvor en nævenyttig parkeringsvagt kidnapper os og dirigerer os på plads på en kæmpemæssig parkeringsplads (foto) hvorefter vi må indordne os i turiststrømmen og gå det sidste stykke vej til søen.

Mens vi er på vej, begynder det at regne, og da vi endelig når den stor-slåede sø (kort og foto) får vi endnu en lille skuffelse, da sejltiden på søen varer længere, end vi har regnet med, og længere tid end vi kan afse på. det. Frist nok for en tur her ville uden tvivl have været en stor oplevelse. De nøgne bjerge rejser sig direkte op af søen og omkranser den og deler den i flere afdelinger.

Vi kører tilbage til Berchtesgaden og Bodil og jeg bliver efterladt på en skråning, der holder så stærkt, at vi får lagt sten under hjulene, før vore to riddere tør forlade os. Så sidder vi tilbage stille som mus, tør næsten ikke trække vejret og da slet ikke læne os frem og rulle et vindue ned, skønt vi er lige ved at smelte i varmen. Foran os er der en afgrund, som vi absolut ikke nærer noget ønske om at træffe nærmere bekendtskab med, om den så ellers er aldrig så skøn at skue. Folk ser undrende på os, et par andre biler prøver at holde op ved siden af os, men forsvinder igen, og vore mænd bliver borte en evighed, synes det os. De er gået for at proviantere og benytter lejligheden til at fotografere (fotos) her må lige indskydes, at vi holdt mere fæltigt end det fremgår af billedet. At vi blev efterladt her, skyldtes, at vi ikke var sikre på, om vi måtte parkere her, hvad vi skulle have gjort, hvis nogen havde bestridt vores ret hertil, står mig ikke ganske klart, men vi slap med skrækken.

Og så er det atter om at finde en campingplads, noget, der er betydelig lettere sagt end gjort. De første par stykker, vi kommer til, er så overfyldte, at Bodil og jeg efter at have set nærmere på forholdene, nægter at lade os presse ned der. Den næste er forfærdelig mudret og har de sanitære anlæg liggende helt ovre på den anden side af vejen, så den bliver også vraget, efter at H.H. hos en flink campist får oplyst, at der i nærheden ligger en dejlig plads oppe ad en bjergside. Den beslutter vi os til at finde frem til, hvilket dog ikke sker uden besværligheder. Vejen dertil er en smal bjerg og skovsti, der har en stigning på 20 - 22% det er så stejlt, at vanddunken vælter og vi piger bliver lidt nervøse ved situationen, især, da vi møder en bil, der lader hørt om de gængse regler for bjergkørsel, der siger, at hvor der ikke er plads til at to biler kan passere hinanden, er det altid den opadkørende, der har ret til at fortsætte. Vi må holde ind til siden og havde lidt ondt ved at komme i gang igen.

Endelig oppe finder vi den mest vidunderlige plads (kort og fotos) Inden vi begyndte denne opfart, så vi en masse mennesker, der stod og betragtede gemser på klippesiden ved vejen. Havde vi dengang vidst, at chancerne ikke bød sig igen til at se disse elegante bjergdyr, havde vi nok ofret 5 min. af vores kostbare tid på at se med, men vi var jo så ivrige for at få slået telt op før mørket faldt på, og det så atter ud til regn.

Pladsen var anlagt på afsatser på bjergsiden, og var meget stor. Der var også en højtliggende afdeling, som vi var oppe at se på, men måtte opgive, da der kun var stengrund og altså ikke noget at slå teltplokkene i. Denne afdeling var da også beregnet til campingvogne. Vi fandt snart et dejligt sted omend noget skråt og H.H. og Viggo kæmpede en tapper kamp for at få slået op, så vi kunne komme i tørvejr, det var nemlig begyndt at regne. Bodil og jeg fik maden klar og det lykkedes os at komme under tag med vores boller i ris og carry, inden det blev til suppe af den nu stærkt faldende regn. Det var vist turens eneste måltid, bortset fra natmaden, der blev indtaget i teltet.

Teltets skrånende stilling kom iøvrigt til at forårsage en del småuheld. Da Bodil skulle åbne en dåse rejer, smuttede dåsen, og det meste af "saften" endte ned af Viggos bukser og på teltgulvet, og for at Bodil ikke skulle

føle sig ene om ulykkerne, hældte jeg et øjeblik efter det meste af opvaskevandet på gulvet. H.H. tog den ufrivillige spuling med diverse vædsker af hans teltunderlag pænt, endogså da det senere var med petroleum det flød.

Skråstillingen vanskeliggjorde også den retfærdige fordeling af vinen, da glassene ikke, som vanligt, kunne fyldes helt op, hvilket netop passede med en liter.

Måske er det på sin plads her at genopfriske den almindelige aftenstemning i teltet. Først skulle de daglige kort skrives og når vi nåede dertil, konstateredes altid, at H.H. s. briller ikke var at finde eller befandt sig et sted, hvor de var meget vanskelige at få fat på. Så lød det "Tutte lån mig lige dine briller" hvad jeg gerne omgående gjorde. Når jeg derpå spurgte "kan du se med dem?" lød svaret gerne "nåh- men så har jeg da briller på".

Dernæst var det gerne min kuglepen, der var bud efter, der er skam besvær med at få skrevet sådan et kort. Når man så tilmed skriver en anden adresse på kortet end den, det er stilet til, vanskeliggør det jo også situationen. Det fremmer just heller ikke postens hurtighed, når Viggo går et ekstra døgn med kortene i mappen. Når kortene var skrevet, skulle den anden form for kort frem og studeres, for at vi kunne lægge slagplanen for morgendagen. Først derpå kom belønningen for al dagens møje, vores vin, natmad, ferskener o.s.v. Når min kære køre og sovefælle så nåede halvvejs ned i glasset, skulle man til at skynde sig at finde natrationen af tabletter frem, de blev nemlig skyllet ned med vin) og iøvrigt blive klar til afgang, for så lød det uvægreligt fra Bodil med en lille latter og en demonstrerende falden af armene "Åh mine arme bliver så tunge" og når bunden blev nået "væk fra hovedindgangen, nu skal jeg i seng".

Denne aften på Campingpladsen "Alweg Lehen" virkede det ekstra stærkt også på mig, så det var et par let beduggede piger, der i mørket ravede den lange vej til toiletbygningen. Vi kom sådan til at grine, så vi slet ikke kunne holde op igen. Husker du Bodil, vores glæde, da vi fandt toiletrummet helt tomt? Og da vi hittede ud af, at der stod 4 kabiner dejligt opvarmede til rådighed med varmt brusebad? Vi var ikke længe om at smide kludene og lade det varme vand risle ned over os, hvor var det vidunderligt, og hvor vi morede os. Husker du også sæben, der måtte tage turen under skillerummet ind til dig, der var kommet af sted uden? Og hvor var det svært at løsrive sig. I vores opløftede stemning gad vi heller ikke at tage andet på end de store trøjer og de lange benklæder på og på hjemvejen grinende kom svingende med vore busteholdere og øvrige beklædning hjem til vore efterhånden noget nervøst ventende ægtemænd, der jo ikke vidste, at vi var gået i bad.

Vi tilskyndede dem til at gå hen og gøre ligeså og sad teltvagt i mens. Natten forløb i løftet tilstand, altså med hovederne højtliggende på grund af den skrånende stilling, såvel bil som telt indtog, så vi kæmpede alle for ikke at ende i fodenden. Bilen var da også sikret med trækodser under hjulene, så vi ikke skulle forsvinde i dybet.

Lørdag 10/8 vågnede vi op til gråvej og gik faktisk med skyerne driven- de om ørerne. Af de høje bjergtoppe, der til alle sider omgiver os, deriblandt bjerget med Ørnereden, som vi om aftenen kunne betragte på nærmeste hold i kikkerten, er aldeles skjult, kun de nærmeste bjergsider er synlige.

Efter dejligt morgentoilette spiser vi morgenmad i det fri og efter opvask m.v. får vi piger tid til at spadserer hen til "Sørøverkongen" "Onkel Hans" for at købe kort. Sidstnævnte, der modtog os aftenen i forvejen, lignede en mellemting mellem en sørøver og en amerikaner (afdanket) med munden fuld af guldtænder. Han kom om aftenen, da Viggo klagede over prisen, der foruden andre poster også indeholdt 1 mark i kurtakst, med et meget mærkeligt argument for at forklare prisen, han sagde "danskerne vandt krigen, så de er rige, tyskerne tabte, så vi er fattige" Pokkers til forklaring, når man kender de faktiske forhold. Nå, fyrr var såmænd meget flink og ville gerne snakke om Danmark, hvor han vidste, at de fleste hed noget med -sen.

På campingsedlen herfra står der som vores navn Sørensen---. Han ville nok have undret sig noget, hvis han virkelig havde erfaret vore rette navne.

Hvor var vi kede af at skulle forlade dette dejlige sted, her ville vi gerne have været længe.

Da Bodil og jeg gerne ville prøve at gå ned ad bjergvejen, hvor der i-

-følge skiltene skulle være både gemser og andre bjergdyr, startedevi, til H.H.s. fortørnelse over at vif forsmåede hans gode køretøj, på denne yndige tur, hvor vi fik tid til at beundre bjergfloraen, der er meget forskellig fra, hvad vi kender, men dyr så vi desværre intet til. Mon jeg har husket at fortælle at B odil og jeg blev meget kortåndede og let svimle, når vi var oppe i store højder i den tynde luft?

Her gjorde vi også den opdagelse, at de samme fuglearter, som vi har hjemme også fandtes, men her var de væsentlig mindre, f. eks. var solsortene ikke større end stærene i Danmark. Om natten og morgenen hørte vi flere gange Gemserne bræge eller hvad det nu hedder, ligesom vi hørte jægerhorn.

Efter en rum ventetid ved foden af bjerget, kom vore bedre halvdele og vi indtog vore vante pladser, der under hele turen nat som dag var de samme, nemlig Bodil i ratsiden og jeg i højre side.

Vi så forøvrigt på campingpladsen en søgende mor, der var på tur med sine piger, hun havde mistet sin bilnøgle, en fortvivlet situation, der ikke fandt sin løsning, mens vi var der.

Kl 9,30, går turen så mod saltminen i Berchtesgaden. Vi var godt varmt påklædt i lange benklæder, da vi vidste, at der er koldt i minerne, så de lange benklæder og uldne bluser er kommet på fra morgenstunden.

Ved saltminerne, som overalt finder vi parkeringspladserne optaget, så vi må køre et godt stykke tilbage for at parkere. Ved floden, der fører vandet fra saltminen bort og derfor er hvid og skummende (foto 237) efterlader vi bilen og traver til minen. Da Viggo havde erhvervet billetten a' 2,50 mark gik vi til omklædningsrummene, hvor vi ved forskellige udleveringssteder fik: hvide, lærreds overtræksbenklæder til at binde både i livet og ved fodleddene, tyk, sort vadmelsjakke, der både er knappet helt op i halsen og er vatteret, et læderstykke med bælte og sluttelig fik vi klasket en hvid papirkalot og ovenpå den en vatteret, sort ulden kyse.

Da vi var iført dette skrud, kunne vi så tillade os et billigt grin over os selv og hinanden og de andre.

Grinet blev ikke mindre, da vi mødte vore lige så ukendelige mænd, der også havde fået overtræksbenklæder, jakker, lændeklæder, og en sjov fezagtig hue. Selvfølgelig måtte vi foreviges (foto 302-303-309) Jeg ved ikke, om Viggo den dag var gal på H.H., han har i hvert fald halshugget ham og næsten skalperet Bodil, på det billede, det blev ham overdraget at tage.

Nå, vi opdagede først fejlen, da billederne blev lavet, så vi lagde faktisk ikke mærke til, at H.H. var hovedløs på det meste af turen.

I kø bevægede vi os nu frem til nogle små skinnevogne, der skulle føre os ind og ned i bjerget. Det var kun en lang bjælke, som man sad overskrævs på, mens man holdt formanden om livet. Vi blev delt i hold på 28, og tildelt en fører, der før afgangens billetterede med det resultat, at H.H. resten af dagen måtte sørge over 9 tabte cigarretter, der i farten røg med billetten op af lommen og forsvandt. Omsider startede turen ind gennem de snævre, mørke og kolde minegange, der kun af og til, hvor gange krydsedes eller lignende, var elektrisk oplyst. Der var ikke mere plads, end at de besøgende blev anmodet om at holde benene inde på "vognbunden" og passe på at dække hovedet ved særlig farlige, hvor der i forvejen var advarselsslys.

Farten var ret stor, antagelig omkring 30--40 km. men vore sagkyndige.

Efter en lang køretur ind og ned, fulgte en lang ruchetur ned ad en ~~stærk~~ stejl, glat træslisk, hvorpå vi fire af gangen blev placeret med hænderne om den foransiddende og fik besked på ikke at bremse med de til siden strittende ben, hvorpå føreren med et godt skub sendte os ned i det ukendte mørke, det gik meget hurtigt og inden vi nåede ned, føltes det, som der var ild i bagen, som alle, som en tog sig til, da vi var hoppet af. Stor munterhed. Hernede i dybet var der store "sale", der var udnyttet til forskellige formål. Her var oplyst som i en forretning og her fandtes udstilling af mineraler fra bjerget, af udstoppede dyr fra bjergene, mindesmærker for dræbte minearbejdere, ligesom der var kunstværker af forskellig art, billeder af grundlæggeren og ejere af minen og af adelspersoner med betydning for den, ligesom der (foto 307) var statuettet iklædt minetøj eller deres festdragter. Føreren fortalte hvert sted en mængde interessante kendsgerninger om minen, dens tilblivelse og drift gennem mange hundrede år. Også materialer f. eks. rørledninger gennem tiderne, lige fra de først anvendte udhulede træstammer, til nutidens rustfri eller plastikrør.

Bjergets salt og andre mineraler fandtes også udhugget i forskellige figurer, og da de var gennemlyst, opnåedes meget smukke farvevirkninger. Vi fik også en tur i elevator og endnu en ruchtur på enden, denne gang enkeltvis. Vi opnåede at se Viggo komme ned på siden og med "stængerne" i vejret, hvordan han så ellers havde båret sig ad med det, kosteligt så det ud. Vi andre kom ned på normal vis også denne gang med enden varmet.

En meget lang spadseretur kom vi også på, i de snævre minegange, rørt man ved væggene her og suttede på fingeren, kunne man nok mærke de 90% salt de indeholdt. Om det så var en biograftur, fik vi det hernede. For hvert hold vist en film om saltbjergets tilblivelse og udvindelsen af saltet, hvor man fulgte hele produktionsgangen og fik alt forklaret, det var meget interessant.

Det voldte en hel del besvær at kende sine "egne" hernede, hvor vi jo alle var ens klædt. Jeg gik da en tid og talte til en "bagmand" i den tro, at det var Viggo. Og jeg prøvede også med en kvinde, men da de ikke svarede, blev jeg da klar over, at det var vildfremmede, jeg talte til. Jeg blev da også tiltalt på samme vis, der er skam ulemper forbundet med uniformering.

Til slut fik vi en sejltur på en stor sø nede i dybet, vandet var krystalkklart, og helt salt, hvilket fik føreren til at rive vittigheder om saltsild, der kunne fanges her, af sig. Atter gik det i susende fart opad på det lille bjælketog, vi fandt, det var en farlig tur, og jeg sad i stadig angst for, at Viggo eller H.H. ikke skulde få hovedet dukket rettidigt, når der var klippefremspring.

Hvor var det lyst og varmt at komme op igen, og så dejligt, at komme af det uvante tøj. At alle nåede godt op ses på foto 309.

På vej tilbage til bilen fotograferede H.H. et af de så ofte forekommende små vejkapeller med et krucifiks (310)

Kl. 11,30 startede vi med Salzburg som mål. Vejret var varmt med fint solskin, men bjeggtoppene ligger dog skjult af skyer. Kl. 11,45 kørte vi atter ind i Østrig og standsede udenfor Salzburg ved slotss Hellbrunn, Viggo sikrede os billetten (311) hvorefter vi måtte vente en rum tid på en fører. Vi var i samme båd, som adskillige andre turister, der sammen med os ventede på slotstrappen. Der var enkelte smukke møbler og malerier, men im det store og hele var slottet en skuffelse. Derimod morede vi os kongeligt over alle de former for vandpjaskeri, den åbenbart meget humoristiske Kejser med megen udspekulerthed havde sat i scene både i den smukke park, hvor der også fandtes nogle meget smukke springvand, og i en lille pavillon. Alle disse barokke vandorgier blev meget vittigt forevist af en ung fører, På foto (313) ses vandstrålerne komme op af stolesæderne, der var beregnet til gæsterne, husherrens stol var selvfølgelig ikke indlagt med vand, og da gæsterne absolut ikke måtte rejse sig, før kejseren, er der nok mange, der har fået bagen afkølet og er kommet til at se forkerter ud i ansigterne, når denne grove spøg blev demonstreret. Rundt i den smukke park stod mange statuer og fra de mest mærkværdige steder strålede vandet ud på beskueren, mens føreren forklarede og listigt lukkede op for vandet. I den lille pavillon kom vandet pludselig i stråler ud af vægge, op af gulve o.s.v., så man aldrig vidste sig i sikkerhed, skønt man sprang for livet, undgik man dog ikke sin skæbne. Der var højlydt jubel, når man så nogen få en dosis, men endnu mens man morede sig, blev man mange gange ramt af nemesis.

Her var også et helt vanddrevet dukketeater, hvor alle figurer i et bybillede bevægede sig, som vi kender det fra nutidens mekaniske legetøj. (315)

I parken fandtes også en zoologisk have og her så vi for eneste gang hernede levende gemser og stenbukke. Alle dyrene gik i deres naturlige omgivelser klatrende op af bjergsiderne o.s.v. Her var også et rigt udvalg af de mange ørnearter, der endnu findes her im den storslåede natur. Foto 316 af bamserne er også herfra.

Imidlertid var det blevet frokosttid og vi besluttede os til at spise i zoo, hvor man kunne få serveret nogle kæmpepølser. Og jeg skal love for, at vi fik pølser. Ukendt med, at man her får et par pølser, når man bestiller en gang pølser, bestilte H.H. 4 gange 2 pølser og fik udleveret 4 kæmpepølser med brød og øvrigt tilbehør til hver af os. Vi skyllede ned med Cola og sodavand. Nej, hvor blev vi mætte. Vore ædle riddere ofrede sig og gik alene den lange vej tilbage til bilen, og tog os op at køre, da de nåede tilbage til den grøft, hvor vi sad og ventede på dem.

Kl. 14,45 var vi atter klartil at køre i pragtfuldt solskin, men dog stadig uden at kunne se bjeggtoppene der lå hen i dis.

Da Bodil og jeg er ved at dåne i vort varme tøj, holder vi på vejen mod Salzburg og klæder om i et buskads. Ved den lejlighed går lynlåsen i min kuffert i stykker, dog ikke så alvorligt. Viggo og jeg er på denné tur åbentbart ikke rigtig gode venner med denne ellers så gode opfindelse.

Snart efter når vi Salzburg, men mødes af de sædvanlige parkeringsbesværligheder. H.H. spørger en politibetjent til råds, og han er som østrigerne i almindelighed den personificerede hjælpsomhed, da han erfarer, at vi er danske.

Salzburg. Mozarts by har 116000 indbyggere og er med sine mange pragtfulde gamle bygningsværker så skøn, at man kunne gå her i dagevis uden at se sågæt. Residenspladsen med den pragtfulde domkirke, som i al sin storslåethed ikke kan rummes på billederne, som H.H. tager, finder vi i sin helhed på et luftfoto og ligeledes mange af de andre smukke partier. Se fotos, der bedre end ord fortæller, hvor smukt her var. Her var også gågade og, dejlige forretninger, men tiden tillod os desværre ikke fordybelse i herlighederne, da vi har lang vej til Rattenberg, hvor vi allerede havde regnet med at være et par dage før, især for at spørge nyt om far på en der opgivet adresse. Turen af de små, snoede bjergveje har stjålet en masse tid, men hvor var de også en oplevelse.

I Salzburg var der, netop da vi var der, de årlige festspil og vi så de store radio og fjernsynsvogne, der var her for at optage festspillene.

Vi ser også en del hestetrukne drosker med turister. Efter turen gennem den skønne Mirabelgarten, (fotos) når vi til parkeringspladsen, hvor H.H. går til bilen, mens vi andre går til en nærliggende kiosk for at købe kort.

Bodil forlader os, og vi tror selvfølgelig, at hun er vendt tilbage til bilen, hvor vi imidlertid ikke finder hende, borte er hun. Er det måske et lille galant eventyr? Heldigvis dukker det savnede medlem af firkloveret op, inden vi begynder nogen eftersøgning.

Kl 16,30 er vi klar til atter at køre mod den tyske grænse, som passeres kl 17,00. Umiddelbart efter grænsen drikker vi kaffe (329) med de sidste hjemmebagte hindbærsmutter, man kan i lup tydeligt se mellemlægget i Viggos kage, så skarpt er billedet. Vi nyder det fine vejr og ser på de flyvere, der passerer mellem bjergene fra dalen, som vi ikke kan se. (329--332)

Kl 18,05 passerer vi atter grænsen og kører ind i Østrig og kører nu på hovedvej 1. vejen til Innsbruck og kommer igennem først Steinpass, dernæst Kniepass og efter Lofer gennem Pas Stub og er omgivet af bjerge på højder omkring de 2000 m. højde. Vejen er dog god og meget, meget smuk (333-334) og solen lyser på bjergsiderne.

Hele tiden kører vi gennem yndige landsbyer med skilte med "Gasthof" "hotel" eller "Zimmer frei" alt efter størrelse og udstyr, menn næsten alle med et væld af blomster på svalegange, der ligesom de store udhæng er i flot udskåret træ.

Først kl. 20,00, da mørket er ved at sænke sig, når vi Rattenberg og holder for hos hotelejer Ager, hvis adresse vi har opgivet hjemme. Intet brev eller besked, og da intet nyt jo som bekendt regnes for godt nyt, bliver vi meget flettede.

Vi spørger om vej til nærmeste campingplads og får anvist en nærliggende. Den ligger lige ned til floden Inn, der løber igennem Rattenberg. Ved nærmere eftersyn viser det sig at være en plads uden toiletbequemmeligheder af nogen art, belagt med hollandske spejdere og iøvrigt så fyldt med myg, at det bliver stærkt medbestemmende, da der skal tages stilling til, om vi skal blive eller fortsætte og prøve at finde noget andet.

Fuld enighed om at fortsætte og vi kører videre frem ad hovedvej 1 i håb om at finde en campingplads, men ser ikke en eneste. De er iøvrigt sjældne hernede, måske fordi der findes så mange billige muligheder for logi på de mange indøydende "Gasthöfer".

Efterhånden er det ved at blive helt mørkt, så da vi i den lille kurby Gertraudi udenfor Brixlegg, ser et skilt med "Gasthaus", holder vi for og mændene går ind for at sondere terrænet. Vi piger venter trætte og spændte på resultatet. Stafetterne vender tilbage med gode nyheder, vi kan få to dobbeltværelser meget billigt, men de ønsker, at vi skal se omgivelserne,

før bestemmelsen bliver taget. Vi stormer ind og er ikke længe om at beslutte os. Her er gammeldags, men hyggeligt med dejlig rent sengelinned og vaskekummer på værelserne og toilet lige ved siden af. På trappegangen hænger en urtepotte med 5 yndige svaleunger i og på gangen udenfor vores dør sidder de gamle svaler på hver sit gevir og sover. Rigtig landlig idyl

Værtinden, der er lige så tyk, som hun er stor, er sød og venlig og ved aldrig hvor godt hun skal gøre det for os. Vi føler os straks hjemme, netter os lidt og går ned og bestiller varm mad, da vi efterhånden er godt sultne.

I den hyggelige krostue er der flere gæster, det er jo lørdag aften, og her er meget livligt, særlig en af selskabet fortæller historier, så resten er ved at falde ned af stolene af grin og vi ærgrer os over ikke at kunne få pointen med, fordi de bliver fortalt i dialekt og i rivende fart.

Maden bliver serveret i tre delte tallerkener, der indeholder pragtfulde stegte pølser (nærmest som ringriderpølser) brasede kartofler og pragtfuld tillavet grøn salat. Hertil drikker Bodil sodavand og vi andre øl.

Under måltidet diskuterer vi, om vi skal benytte os af prisnedsættelsen, der er lovet os, hvis vi vil blive tre nætter, og ved at blive her opnå at være fri for den megen tunge bagage på alle bjergturene.

Vi enes om, at kassen godt kan bære det, og går i gang med at slæbe al bagagen, telt, tagbagage m.v. op på vore værelser, hvorefter vi synes, at vi har fortjent en grog at "gå i seng på" og da den er nydt, varer det heller ikke længe, før vi finder op i vore senge på første sal og trods stærk trafik på den nærliggende hovedvej, og kirkeklokkelyd fra den lige overforliggende kirke i den tidlige morgen, sover dejligt.

Søndag 11/8 havde vi bestilt kaffe til kl. 7,30. og var vågne i god tid. Det var en skøn morgen med sol, vi vågnede op til. Fra vort vindue havde vi udsigt til bjergene og den gamle slotsruin. H.H. fotograferede både fra vort og deres vindue, deres udsigt er endnu smukkere end vores over mod de den lille yndige kirke. (335)

Vi møder præcis til morgenkaffen, men H.H. når at tage foto 337 fra den ene krostue, hvor der er et af de så almindelige vægmalerier.

Morgenmaden består af en kande drikkelig kaffe, 2 store rundstykkert til hver, en sparsom og tyndt udskivet ration smør og den efter sigende mest pragtfulde marmelade (blomme eller abrikos) og selvfølgelig sukker og fløde.

Vi hygger os ved måltidet, får udfyldt hotelsedler og får gode råd og tips til gode ture i omegnen af en flink tysker, der sammen med sin kone og endnu et par også bor hos frau Fessler. og også venter på morgenmaden.

Vi beslutter os til at tage over Kitzbühel til Zell am Zee, der ligger 60-70 km. borte og er en meget berømt sø Zeller See.

Kl. 9,30 er vi efter fotografering, færdige til afgang og kører i strålende sol den kønne tur til Kitzbühel. På vejen ser vi en hel flok mennesker i tyrolertøj (hvorfor fik vi ikke et billede af dem) og ser folk vandre til kirke, kvinderne næsten alle med pyntelige forklæder på.

Det var morsomt at Kitzbühel, som vi jo kender fra fjernsynets ski-udsendelser. Det er en yndig by omgivet af høje bjerge og med bjergbaner til flere af toppene.

Vi parkerer og går strøgtur, H.H. fotograferer (402-407) og vi køber Berlinske tidende den nyeste de har, den er fra fredag. Kort køber vi også og senere frimærker og H.H. og jeg, der handler, forfærdes over at komme af med 9 Chilling for 5 frimærker. Hele tiden forfærdes man over så hurtigt ens sedler får ende, men det hjælper lidt, når man regner om i danske penge 1 sch.=28 danske ører.

Turen går videre mod Zell am See og vi ser for første gang bjergtoppe med evig sne et aldeles betagende syn i den strålende sol. Vi må simpelt hen ud at nyde synet. H.H. fotograferer (410) Vi har billedet både med og uden bjerge, for at vise, hvor svært det er at få det hele med når billederne laves. Vi er nu rigtig kommet til vejrs, H.H. og jeg tager ophold under vores personlige stråtag, solen brænder voldsomt heroppe i den tynde luft, kort efter dette ophold passerer vi også igennem det 1274 m. høje Pass-Thurm. Bodil klæder om til shorts og top og H.H. og jeg forsøger os, som bjergbestigere i det lille format, nedstigningen er dog langt det værste

foto 412.

Endnu engang må vi ud at beundre bjergene(413-414)som såmange turister samme stes, her er Viggo lige ved at få sig en ny kone, en tysk dame, som hæfter sig fast ved hans arm, men opdager fejltagelsen, da armen, som hun sagde var alt for tynd. Så jeg får min kære Viggo med igen.

Efter en stadig pragtfuld tur, der gang på gang fremkalder beundrende udråb fra os på skift, når vi Zeller See og Zell am See en stor smuk kurby.

Også søen er smuk og meget stor. Den ligger bjergkranset og har klart lyseblåt vand. Der er bredder rundt om søen, så her foregår et rigt badeliv, hvor folk ligger tæt som på et stykke fluepapir. To store campingpladser ligger her også.

Da vi er ved at blive sultne, kører vi langt udenfor byen og fortsætter op ad en smal bjergvej, hvor vi omsider finder et sted ved en brusende, klar bjergbæk, som vi desværre ikke fik fotograferet, som passer os alle at raste ved. Vi stiller bilen i skyggen og dækker bord i solen (416) og begynder at lave mad. Vi gør dog adskillige afstikkere ud i bjergbækken, hvor vandet er pragtfuldt blødt at vade i og vaske sig i. Her er jeg, også ved at forlise både æg og det, jeg køler dem i, så stærk er strømmen, jeg når dog at indfange det, inden det helt hvirvler væk.

Middagen er forloren skilpadde med brød og franske kartofler og hårdkogte æg. Så snart vi har spist og vasket op, må vi: dog forlade denne yndige plet fordrevet af nogle modbydelige stikfluer, der bider så blodet løber.

Vi får tanket op og kører en tur om søen(417) på en vej så smal, at to biler kun meget dårligt kan passere hinanden. Vi må køre i kø og ser da også en bil få siden skrammet. Her er så mange turister, at det betager os al lyst til at blive.

Vi piger har heller ikke mod på den tur over Gross Glocknerpasset, som H.H. har sådan en lyst til at prøve, da vi ved, hvilke højder, vi skal passere(1850 og 2428.m.) igennem 26 åndeløse kurver, som der står i beskrivelserne. Så da vi ved, at turen koster 30 sch.pr. næse, bruger vi det som undskyldning, for at slippe, ingen af os er så glade for de høje stigninger, bratte sving o.s. v. som bjergkørsel hele tiden byder på.

Da vi mærker H.H.s. store skuffelse, giver vi ham ædelmodigt chancen for at gennemføre sit ønske, ved at tilbyde at lade det afgøre ved at slå plat og krone, men da vi efter tredje gang at have vundet erklæresagen for afgjort er H.H. dog meget skuffet. Vi bliver enige om at tage til det berømte vandfald "Krimmlerfaldet" og kører derfor tilbage til Mittersill, hvor H.H. på den tankstation, hvor vi tankede i formiddag, spurgte, om pasvejen over Gerlosspasset og fik den besked, at der lige var åbnet en ny pasvej, hvor det kostede 15 sch.pr. person at passere, men den gamle vej var god nok. Efter at have fået den besked, drikker vi eftermiddagskaffe på en skraning ved et kurhotel. Husker I børnenes misundelige blikke på vores kage, hvilket ikke var så mærkeligt, da kage, med de priser, man hernede har på kage, bestemt ikke kan være hverdagskost. En almindelig kage, der herhjemme kan købes for ca. 40-45 øre koster hernede omregnet i danske penge 1-1,25kr.

Derimod koster brød og rundstykker omtrent det samme, som herhjemme. Der var stærk trafik på vejen her, men ikke ret mange danske biler. Tjæreborgbusser møder vi dog næsten daglig.

Kl. 17. er vi efter en halv times kaffepause klar til den resterende tur til vandfaldet, som vi når at få øje på(419) og længe står og beundrer på afstand, inden vi beslutter os til at gå over og bese det nærmere(422)

Det blev en meget længere spadseretur, end vi havde regnet med. Det føltes efterhånden som vi gik og gik uden at nå frem til det, som det drilagtigt flyttede sig. ~~Faldet~~ der er i 5-6 etager er meget stort og flot, som det fremgår af billederne, og vi traver trøstigt opad, stadig opad af bjergvejen, der snor sig rundt og op. Hver gang vimnede et fald og vi så op, så vi turister endnu højere oppe på vej til det højereliggende fald. Da vi havde aset opad i over en halv time, stod der, at nu var der kun ½ time til det næste fald, hvor der fandtes en restaurant, hvor man kunne styrke sig inden nedstigningen, så gav vi op, d.v.s. ikke H.H. der gerne ville fortsætte. Jeg købte os dog fri ved at love ham et postkort med motivet deroppefra.

Så begyndte nedstigningen, der næsten var værre end opstigningen.

Vandet faldt undertiden på os som fin regn(419-429) Mærkeligt var det også at bemærke de stærkt svingende temperaturer. Når vi passerede en bjergside, hvor solen havde stået på, slog varmen ligefrem ud mod os, og ved næste omdrejning af vejen, ~~var~~ det kulde, der slog os i møde, men ikke en pragtfuld luft her er, så ren og fuld af fyrrenåleduft, men så tynd, at vi blev helt stakåndede.

Endelig nåede vi ned, godt ømbenede, kl. var nu blevet 18,30, og det var ved at blive køligt, noget der i bjergene kommer meget pludseligt.

Bodil og jeg havde stadig ikke ret meget mod på pasveje, og vi mente at kunne komme tilbage af en almindelig vej, hvorfor vi frarådede turen gennem det dyre pas. H.H. påstår endda, at jeg brugte det forfærdelige slangudtryk, som flere gange under turen morede H.H. og Bodil meget at høre i min mund, "nej, hold da kæft, ikke, når det er så dyrt".

Havde vi vidst, hvad kun H.H. vidste, at den vej, vi nu skulle på, er et af de slemme, berygtede bjergpas, og vejen oven i købet skulle køres i mørke, hvad man altid frarådes, så var resultatet nok blevet, at vi var kommet af den nye pasvej. Jeg har dig kære lillebroder lumskt misstænkt for, at det var en lille hævnagt fra eftermiddagens skuffelse med Gross Glo skner.

Jeg skal love for, at såvel bil, som fører fik lov at vise sine evner i de kommende timer. Og selv om jeg vitterlig var dødsensangst og også lidt gal på dig, måtte jeg dog hele tiden beundre dine kørefærdigheder og den dejlige lille folkevogn, der klarede alle vanskelighederne så fint, bravo.

Heldigvis vidste vi ikke, hvad der forestod, så havde vi ikke i så godt humør kunnet nyde vores aftensmad.

Vi spiste på end dejlig plads ved skovkanten. Kl. var nu blevet 18,50. De passerende ønskede velbekomme og kom med bemærkninger om den gode danske mad. Der var da også både kogt laks, sylte og meget andet godt på bordet. Kulden fik Bodil til at trække i varmere tøj og vi andre til at krybe i de varme tøjler. Måltidet blev hurtigt overstået og vi startede mod turens mest dramatiske afsnit.

Først kørte vi dog forkert og må spørge om vej, og derpå køre et stykke tilbage, og for en gangs skyld viste det sig, at Viggo havde ret. Snart er vi atter på rette vej, men hvilken vej? Jeg kan skiftevis fryse og svede bare ved tanken. Smal, som en dansk cykelsti, snoende sig op af bjerget i spiral og med nogle stigninger og fald, der gik lige op og ned, syntes det mig. Højere og højere kom vi, 1507m står der på kortet, men måske er det for den nye pasvej, vi mener i hvert tilfælde, at vi var betydelig højere oppe. Bodil og jeg knugede hinandens hænder og jeg svedte, så der ikke var en tør tåre på mig, det var bestemt angstens sved. Jeg tyede både til Pentymal og Restenil, uden iøvrigt, at mærke meget til virkningen.

Hele tiden drejede vejen skarpt om en fjeldvæg bag hvilken, man ikke anede, hvad der kunne komme. Jeg var lige ved at blive hysterisk og hvædede ved hver omdrejning "dyt, H.H." hvortil denne leende svarede "du skal dytte meget højere, de kan ikke høre dig".

Det var ikke ret mange biler, vi mødte heroppe, men hvor var det nervepirrende, når man opdagede dem, om de ville holde ind, så, man kunne passere.

Her var intet autoværn, kun dyb afgrund, det var rædsomt. Men som Bodil så rammende udtrykte "det er frygtelig kønt".

Hele dalen og mange af de lavere bjerge lå under os, som på et luftfoto, virkelig en oplevelse, men af dem jeg aldrig ønsker gentaget.

Bodil, husker du vor forfærdelse, da vi pludselig overfor fik øje på det vandfald, som vi havde klatret sådan efter om eftermiddagen og følt så højt

Nu lå det dybt under os. Da gik det rigtigt op for os, at vi var ved at stige til himmels.

På vejen, hvor vi kørte, løb vandet fra den evige sne på tinderne, der var smeltet i solvarmen.

Efterhånden faldt mørket på, det faldt hurtigt på her i bjergene, og så sad, man der med bevidstheden om, at en sky kan komme og lægge sig om en og hindre ethvert udsyn.

Jo, der er såmænd god grund til at bede en stille bøn, om at få lov til at slippe godt fra det foretagende.

Aldrig vil jeg glemme lyden af kobjælderne i det store, stille, farlige mørke deroppe, de tonede højt og pludselig stod der en flok køer foran en.

Når man er vant til de danske køer der farer forvildet frem og tilbage over kørebanen, virkede meget mærkeligt at se førerkøen træde til side og presse sig helt ud i vejkanterne, hvorpå både den og de køer, der fulgte den stod bomstille, indtil man var passeret. Disse møder med de meget smukke bjergkøer, der nærmest har farve som jerseykøer, havde vi flere af, og på en måde føltes det, som en trøst at møde disse levende væsener her i den store ensomhed, lidt spændende var det dog hver gang, om de nu også gik til side.

Helt højt oppe lå til vores store forbauselse et turisthotel, ligesom der lå enkelte bjerghytter. Helt oppe lå en stor udstrakt slette "Königsletten" hvor der var nogle beboede hytter for vejarbejderne.

Ofte kom vi forbi kors og krucifikser ved vejkanterne, og jeg fandt det såre rimeligt, at de var rejst, så man undervejs kunne bede om hjælp til at overvinde det næste stykke vej. Heldigvis vidste jeg ikke, hvad jeg senere har læst, at de er rejst som minde om forulykkede på stedet, og krucifikserne som tak for mirakuløs redning netop her.

H.H.s. bemærkning om, at jo højere vi kom op, jo længere var vi peger nede (humørmæssigt) kan fuldt ud tilsluttes.

Da så vejen pludselig oppe på Königssletten delte sig, så man ikke vidste, hvilken man skulle vælge, var målet fuldt.

Heldigvis valgte vi rigtigt, men så kom en 5,2 km. lang strækning med vejarbejde, hvor vi nærmest kørte i skridtgang på et lag af skærver, jo, vi var vel nok kommet på bjergtur.

Aldrig vil jeg vist glemme fornemmelsen af befriende lykke, da vi på vej ned af bjerget så den første lille by, antagelig Gerlos, ligge der dybt under os med alle sine lys. Men der var langt endnu og stadig bjergvej, dog nu noget bedre, men med skarpe sving ustandselig. Da vi omsider når ned til Gerlos, står der pludselig foran os en mængde mennesker og vi troede, at der var sket en ulykke. Da vi kommer derhen, viser det sig at være et rigtigt tyrolerorkester, der spiller på, byens torv, mens en del mennesker hører på.

Herfra er vi så heldige at komme til at køre efter en svejtser, der jo nok er vant til bjergkørsel og kører godt til, H.H. følger hans baglygte, hvilket er en stor lettelse, da man så i forvejen er adviseret, om hvert sving.

Da vi når Zell am Ziller, har vi endnu 40-50 km tilbage, men nu er vi på det mere jævne igen, men stadig i ca. 600 m højde.

I vores iver kører vi for langt og må ind på en tankstation, for at spørge om vej til vort kære Gertraudi, som vi endelig når kl 21,45, lettede, men trætte af både kørsel og spænding. Jeg kunne næsten ikke stå på benene, da jeg kom ud af bilen, men efter at have sundet os lidt og vasket angstens sved af, gik vi dog ned i krostuen og fejrede vor lykkelige hjemkomst med en stor kande vin. Det varede dog ikke længe, før vi fandt i seng for at hvile ud efter dagens strabadser.

Mandag 12/8 Vågnede vi atter op til smukt vejr og møder til morgenkaffe kl. 7,30. Vi talte først lidt med frau Fessler om gårsdagens tur og ligeledes lidt med de tyske gæster. Kaffekanden var den morgen blevet et nummer større, antagelig, fordi: søndagens kande var tømt til sidste dråbe, smørrationen er ikke blevet større, så vi deler så retfærdigt som muligt, og assietten er næsten så ren, som var den slikket, da vi forlader bordet for at starte mod Rattenberg, hvor vi først er inde for at spørge nyt hos Ager, i Plazbrau, da han ikke træffes, går vi på landet.

Jeg får mig et par solbriller i stedet for mine gamle, der har mistet en stang på gårsdagens tur.

Bodil køber en yndig stråhat til værn mod solen og til samme formål, køber Viggo en lærredskasket, vi råder ham alle til at købe en stråhat, der er langt mere klædelig, men det er kun kasketten, der har hans bevågenhed og han er da på ferie så ----.

Vi hjemfører også en kobjælde, der med sin klang til evig tid vil minde mig om bjergkøerne i Gerlospasset hin aften.

Nogle kort får vi også fat i og går atter over i hotel Plazbrau, hvor værten endnu sover, men der er ingen breve til os. Vi skriver nogle kort og får os en drink (foto) og går derpå i byen og provianterer og ser på den

ejendommelige gamle by (foto) og kører 10,40. tilbage og mod Achensee. På vejen nederop gør vi holdt for at nyde udsigten og fotografere (500-504) der er meget stærk stigning, hårnålesving, men god vej med meget stærk trafik.

Da vi når op til et stort hotel ved søen, efterlader mændene os for at købe kogesprit og drikkevarer. Vi sidder og nyder den dejlige udsigt (505) og ser på trafikken og de mange mennesker, men savner efterhånden vore bedre halvdele, der er helt forsvundet for vore øjne.

Endelig kommer de tilbage helt udasede, de har været på en længere vandretur til den nedenfor liggende landsby og har styrtet fra købmand til købmand for at købe kogesprit, som de endelig får hos en spar købmand.

De sikrer sig 3 flasker for at undgå slige trængsler med det første. Kl. 12. kan vi fortsætte helt hen til søen, der ser ud akkurat, som på postkortet. Den er så skøn, at man dårligt vil tro sine egne øjne. Den er nærmest turkisfarvet (som ved bredden på kortet) og krystalklar.

Desværre begynder det på dette tidspunkt at regne og tordne lidt og vi holder ind på en vigeplads, hvorfra vi morsomt nok ser søen akkurat fra det sted, kortet er taget på.

Så dejligt, som det var, kan det ikke beskrives, det må ses. Da regnen bliver ved med uformindsket styrke, må vi opgive tanken om at pakke ud for at lave mad og kører i stedet videre for at finde et hotel, hvor vi kan spise. Midt for den meget langstrakte, sø kører vi gennem en 600-700 m lang tunnel, der er ejendommelig, fordi der med mellemrum er hugget åbninger ud mod søen, så man også på vej gennem tunnellen kan beundre dens skønne farve.

Da vi når Achenkirch, vover vi os i løb gennem regnen til et stort hotel, men finder hver plads besat i de ellers mange lokaler. Vi kører atter tilbage til søen og i Achensee forsøger vi os igen og denne gang med held. På et stort hotel finder vi et ledigt bord og vælger på spisekortet kalveschnitzel med kartoffelsalat. Meget hurtigt får vi det serveret, kødet, der er rygende varmt, er af en sådan størrelse, at de næsten dækker tallerkenen og var møre og lækre. Husker I det unge par ved nabobordet, der var lige ved at omkomme af morskab ved at se os lægge kartoffelsalaten (mayonnaise tilberedt og dejligt) som vi havde fået serveret på en ekstra assiet hver især, over på den store tallerken. Den unge pige måtte krampagtig se ud af vinduet for ikke at le højt.

Ih, hvor maden smagte os, men Viggo må give op for kødets størrelse og overlade Bodil og mig et stort stykke, som vi med velbehag lod følge vort eget.

Husker du Bodil det rædsomme toilet, hvor vi havde betalt for at komme ind og vi så opdagede, at loftet var ved at falde ned i hovedet på os. Og bjergvæggen kunne vi nå gennem vinduet.

Mens vi spiser, får det til alt held regnet af, så vejret atter blev fint. På tilbagevejen forbi søen må vi endnu engang ud og nyde udsigten og H.H. fotografere (506-510) På denne plads ser vi en sønderborgbil, som vi dog ikke kender, men desværre stadig ingen gemser, det er dem, Bodil og jeg stirrer efter på billedet, da der efter sigende skal være så mange på stedet.

Vi fortsætter om på den anden side af søen, hvorfra den ikke er nær så smuk i farven, det må nok skyldes belysningen, her fotograferer H.H. det lille tog, der går næsten overalt små tog i bjergene, mange gange kører de på tipvognsskiner. Der ligger for resten også campingpladser her ved søen.

Viggo vil nu absolut til Zell am Ziller og Mayrhofen, der ligger i de høje bjerge, vi kørte i aftenen før, og Bodil og jeg kæmper for at blive fri. Skrækken sidder os endnu i blodet, men stærkt bakket op af H.H. der ligefrem gør sig rigtig gal, får Viggo sin villie og turens eneste misstemning opstod.

Der blev så stille på bagsædet, hvor Bodil og jeg direkte surmulede i absolut tavshed, hvilket fik de to herrer til at konversere hinanden så livligt og vedvarende, som aldrig tidligere oplevet.

Til uheld for Viggo var vejen derop ikke det mindste køn, hvad vi vist trods tavsheden tillod os at bemærke. Men efter Zell am Ziller til, Mayrhofen, var der til gengæld meget, meget smukt og selvfølgelig stopfyldt af

turister. Her var det Viggo kom på afveje ved at følge en lastbil op af en smal bjergvej i vores søgen efter et sted at lave og drikke vores eftermiddagskaffe. Vi endte et sted, hvor det hverken var til at komme frem eller tilbage, og H.H. morede sig og sagde "det må du selv redde dig ud af svoger", nå, han forbarmede sig over Viggo og gav gode råd, da der ~~sk~~ skulle vendes på en femøre.

Det viste sig at blive meget vanskeligt at finde et sted at placere os, da der overalt var de hernede så almindelige træhegn langs vejene.

Et enkelt lille hul var der og det benyttede vi os straks af og kørte frækt derind og hev vort kogegrej frem og snapt stod kaffen på bordet.

Det hjalp lidt på humøret. Vi beundrede tovbanen, der gik lige i vores nærhed (512-519) kabinerne kørte ustandselig op og ned til det over 2000 m. høje bjerg. Desværre var der kø ved Tovbanen, vi ville gerne have prøvet en tur, men trøstede os med, at vi ville komme til mange bjergbaner endnu. Så kørte vi hjemad, og der skete noget meget mærkeligt. Vejen viste sig at være noget så smuk kørt i denne retning, så Viggo opnåede tilgivelse for sin stædighed. H.H. når at "skyde" endnu et par billeder (515-516) hvor man kan se de før omtalte karakteristiske hegn, der også var det eneste hegn der og kun momentvis fandtes på pasvejen søndag aften.

På vejen hjem får vi benzin på og skiftet olie, tankpasseren her har træben ned i skoen så denne til min forfærdelse helt vrider om.

Iøvrigt ~~se~~ ser vi både i Tyskland og Østrig en forfærdelig masse invalider "einbeinmann" og "einarmmann" som Viggo udledt af det ofte benyttede skilt "einbahnstrasse" lidt makabert omtalte dem. De har åbenbart ikke fået økonomisk hjælp til rigtige kunstige lemmer, de hopper rundt med stumpe hængende ofte endda nøgen og synlig og bevæger sig fantastisk godt trods det manglende lem. Selv op i rutebiler o.s.v. klatrer de så hurtigt som alle andre, men uhyggeligt virker det på os, der ikke er vant til, at se invalider vise deres skavanker frem.

Det var egentlig meningen, at vi ville have spist aftensmad på vore værelser, men da vi når tilbage til vort logi, synes vi alligevel, at vejret er så dejligt, at vi hellere vil spise ude og vi fortsætter ad den smalle bjergvej mod Reit, vejen her har stigning på 20%, så bilen må atter have "næsen" i vejret. På en mark finder vi en dejlig plads i solskin, men det te varer ikke længe, solen begynder at forsvinde bag bjergene og det går stærkt, og det er meget morsomt at følge solens forsvinden på en bjergside overfor, når solen er væk bliver det i disse højder hurtigt koldt.

Hilst af mange forbipasserende spiser vi vores gode danske mad, som der også her falder bemærkninger om. Vi lider sandelig, heller ingen nød, vi kan til det daglige frokostmåltid vælge mellem følgende pålæg: sylte, laks, sardiner, rejer, leverpostej, torskerogn, spegepølse, ost og marmelade. Til pynt på forannævnte citron, mayonnaise, remoulade og sennep.

Da myggene begynder at plage og jeg i min taske skal finde myggebalsam, finder jeg bunden af min taske helt opløst af denne åbenbart stærke vædske, der ligeledes har angrebet forskellige andre ting af taskens indhold.

Flasken var ellers godt emballeret i plastikpose, så H.H. mener, at vi nok også går i opløsning efter brugen, men hellere det end ødes af myg, og vi må åbenbart være lavet af godt materiale, for såvel hud som skæg holder til behandlingen.

Hjem finder vi snart efter og pudser først sko et hårdt tiltrængt arbejde derefter går vi ned i krostuen, hvor mændene får sig en øl og vi piger et glas vin, hvorefter det bliver Viggo, der må flytte Z 6317, da H.H. efter nydelsen af den ene øl ikke vil røre vognen.

Vores daglige vinration vil vi dog ikke snydes for, og efter at H.H. har ringet til Ager, der stadig intet nyt har til os, går vi op på Bodil og H.H.s. værelse, der det mest herskabelige (vores blev der pudset sko i) og hygger os med vin, ferskener, druer m.m.

H.H. hæver vinstanden i sit glas ved efterhånden at fylde op med druer, og han tillader sig den luksus at lade sin piberenser eller kradser få bad i vinflasken.

Vi tager kortene frem, for at planlægge ruten for næste dag, hvorved vi bliver klar over, at vi ikke kan nå at se alt det, vi gerne ville.

Bodil og jeg vil gerne af veje uden for mange pas, men det viser sig at

være meget svært at afgøre, hvad der mindst farligt, det vanskeliggøres også en del af, at Bodil ikke længere kan se vejene på kortene, og er lige færdig til, sin seng. Som de på en menneske, vi er, går vi lige inden vi bliver smidt ud. Kl. 22 afsluttes dette ellers så festlige lag og hver går til sit.

Tirsdag 13/8 står vi op kl. 6,30 i gråbejr og må nu til at forberede os på at blive campister igen.

Efter det sædvanlige morgenmåltid bliver der et større arbejde med at læse alt vort habengut på igen, det klares og derpå tages der hjertelig afsked med værtinden og hendes bamsestore hund Tasso, og H.H. fotograferer os med værtinden og den, hvorpå vi kører op til hjørnet til købmanden for at købe ind. H.H. og Bodil køber de morsomme sukkerbøsser, man bruger alle steder hernede og som afgiver en teskefuld sukker af gangen når man vender den. Vi køber rem til vores bjælde og endvidere købes der proviant, kort vin, chokolade o.s.v. Og så opdager vi, at købmanden er ~~istidsk~~ den morsomme historiefortæller fra kroen. Han og familien viser med stolthed, at de har haft danske gæster fra Odder og viser os, hvad de har skrevet i gæstebogen. Vi er lige ved at komme i familie.

Kl. 9,15. er der afgang fra det dejlige Gertraudi, hvor vi vist alle gerne vil bo, hvis der bliver en anden gang. Byen er for resten en luftkurby, ja, sådan hedder det altså og ligger 540 m. over havet og iøvrigt meget centralt for en del af de mest berømte turiststeder, af hvilke vi jo kun har set en brøkdel.

Om vejen til Innsbruck, som vi nu kører af, er vist intet særligt at bemærke, den går langs med floden Inn, er rigtig køn og ret god at køre på.

Vi når Innsbruck (103000 indb.) kl. 10,15 og finder ret hurtigt et sted at parkere, men her kræves parkeringsskive, som H.H. erhverver i en nærliggende boghandel. Den skal indstilles og opsættes indenfor forruden, formålet med den fatter jeg ikke rigtig, men vi er jo lovlydige og da den er anbragt, går vi så ud for at se på byen, og der var nok at se på.

Vi holdt i nærheden af strøget, den gade, der har ry for at være Europas smukkeste provincgade og smuk var den med de mange smukke barokpalæer midt i den summende trafik, og med den smukke Annasøjle, der er rejst til minde om en af tyrols mange befrielser fra fremmedherredømme.

I nord begynder den dejlige Maria Theresienstrasse (strøget) der er opkaldt efter den berømte kejserinde af samme navn, med en triumfbue, der for engangs skyld ikke er rejst som krigsmonument, men til ære for en hjerternes sejr, nemlig Leopold af Toscanas formæling med Maria Ludovica af Spanien. For begge ender af gaden rejser de høje bjerge sig, mod nord Karvendel-alperne og mod syd Stubai bjergene.

Meget fremmedartet virkede også de søjlegange, man gik under på store dele af strøget og hvor både rigtige forretninger og gadeboder, de sidste liggende ud mod kørebanen, fristede med alskens godt.

Forretningerne var store og flotte og især smykker, fandt vi billige. H.H. øjner chansen for at få sine solbriller lavet og indleverer dem hos en optiker og får besked om, at de kan hentes lidt før kl. 12. så vi fik god tid til at se på vinduer, noget der rigtig påser os. H.H. fotograferer og vi får også tid til at se en meget smuk kirke, der ligger på vores vej. (foto 520-529). Vi køber et tyrolerforklæde til Inge Merete og går ved 12 tiden op for at hente H.H.s. briller, og så viser det sig, at det var 5 min. for sent, da man nemlig her holder forretningerne lukkede fra 12-14.

Det var unægtelig en streg i regningen, da vi jo ikke kan køre uden at få dem med, så vi må tilbringe endnu to timer i Innsbruck.

Vi bliver enige om at forene det nyttige med det behagelige og få midt dagen overstået med det samme. "Far" mener nok, at kassen kan klare at lade os være luksusturister også i dag. Efter at H.H. har talt med en politimand og fået lov at parkere til kl. 15., finder vi et dejligt hotel, hvor vi bestiller koteletter. Tjeneren kommer lidt efter og beklager, at de desværre ikke kan levere det bestilte, men foreslår, at vi i stedet tager engelsk bœf, som vi trods den ellers højere pris skal få til koteletternes pris, vi skynder os at sige "ja Tak". Lidt efter serveres den lækreste og mest møre engelske bœf, jeg nogensinde tror, jeg har smagt. Dertil får vi brasede kartofler, skysovs og dejlig grøn salat + øl. Her får vi også i ventetiden s

skrevet nogle kort.

Endnu en strøjtur får vi tid til, og mens H.H. og Viggo venter udenfor optikeren, der viser sig ikke at lukke så præist op, som han lukkede, giver Bodil og jeg besked om, at vi vil fortsætte et lille stykke op af gaden.

Da vi nøjagtig 7 min. senere vender tilbage er begge mændene væk. Først farer vi rundt i mylderet og leder efter dem, men uden resultat, hvorfor vi går hurtigste vej tilbage til bilen, hvor vi finder den ventende H.H. Viggo er stationeret henne ved strøget, der hvor de troede, at vi ville vende tilbage gennem en strøgsmøge. Så må jeg ud at finde min gemal.

Endelig er vi lykkeligt genforenet og misforståelsen ødelægger heldigvis ikke humøret.

Kl. 14,30 er vi klar til turen til Garmisch Partenkirchen. Efter mange overvejelser har vi besluttet os til vejen over Mittenwald.

Det er vel nok en vej med stigning på. En halv time kørte vi i første gear, og langs vejen holdt store, flotte biler af alle mærker og kogte, mens lille Z6317 med sin enorme last troligt arbejdede sig op. Det var vel nok en præstation man må beundre. Vejen har 16-18% stigning og der er skilte med dødningshoveder og opfordringer til også at køre i første gear nedad.

Her meget smukt, men det er ikke let at nyde skønheden for spændingen. Atter passerer vi den tyske grænse og har for denne ferie sagt Østrig farvel. Vi tager et lille hvil i grøftekant (530-531) og må på grund af den voldsomme blæst heroppe i højden flytte tæt ind til bilen, for at sidde i læ, mens vi spiser ferskener og chokolade. Det er vist, hvad man kan betegne som stormfulde højder. Vi er også lige kommet gennem det 957 m. høje Scharnitspass.

En del af de høje bjergtoppe er skjult bag skyerne, vejret er ellers et dejligt varmt solskin.

Grænsen blev passeret kl. 16 og kl. 17. når vi til Garmisch Partenkirchen. Byen overrasker ved sin størrelse, den er på 25000 indb. og er på sin vis en helt moderne by med lyskurve, stærk trafik og turister i tusindtal, slet ikke den idyl, jeg havde ventet at finde, trods de yndige motiver på kortene selvfølgelig er der.

Vi skal nu finde frem til en campingplads, der efter campingbogen skal ligge lige udenfor Garmisch.

Da det kniber med at finde vej, bliver Viggo sendt hen til en taxachauffør på torvet, for at få besked og kommer tilbage og mener at have fået både klar og fyldig besked. Efter et par hundrede meters forløb deler vejen sig og vi er lige vidt.

Modstræbende og uden at ville tage kort eller campingbog med, spørger Viggo endnu engang på en Esso station, kommer tilbage og brokker sig over sydtyskernes uforståelige sprog --- og er lige klog. Så tog H.H. affære og gik ind på en nærliggende Schellstation og spurgte om vej. Og det viste sig at de har fået samme besked og lidt efter finder vi da også pladsen.

Pladsen "Alpspitze" er tæt belagt, men efter at have kørt en runde, finder vi en lille plads, vi lige kan kile os ind på, beliggende ret tæt ved kiosk og toiletbygning.

Kl. er kun 17,00 og godt, at vi var tidligt på færd, det var ikke nemt for de, der kom senere at finde en plads og flere måtte da også køre igen.

Allerede kl. 17,50 er teltet slået op og maden på bordet, med spejlæg og alt til faget henhørende.

Pladsen ligger meget højt og smukt med bjerge til alle sider og vi kan se Zugspitze, Alpspitze og mange andre af de berømte høje bjergtinder. en helikopter flyver tæt ned over pladsen og vor fotograf fanger et billede til os. Det trækker med sorte skyer, men regn blev det ikke endnu da.

Efter oprydning og opvask går Bodil og jeg hen for at undersøge toiletforholdene, der ikke er værst, men temmelig upraktisk, da toiletterne ligger på den ene side af bygningen og vaskerum og brusebad på den anden, så man altså efter toiletbesøg måtte ud på en længere vandring for at få hænderne vasket. der er mange kummer og pænt rent.

Kiosken, der også er velforsynet med alle slags varer, indeholder også restaurant.

På vej tilbage til teltet var vi henne at få hver sin portion "Knorr" suppe ved den vogn fra hvilken firmaet hver dag fra 17-19. uddeler gratis

smagsprøver. Suppen smagte dejligt, og da den tilmed bliver udleveret i nogle påne små plastikskåle med skeer, som man måtte beholde, farer Bodil og jeg hjem i teltet med vore portioner og sender mændene af sted for at redde dette gratis supplement til kost og husholdningsgrej. Aftenen er dejlig mild og vi beundrer lysene på de højeste bjergtinder, de ligner store stjerner. Som sædvanlig nyder vi vores "natmad", mens kortene studeres, og vi må opgive endnu en del seværdige steder som rejsemål, næste dag.

Vi har uhyggelig langt hjem og må for alvor se at vende næsen hjemad. Vi beslutter os derfor til at tage direkte til Füssen næste formiddag.

Lige inden vi går i seng, kommer en tysk familie og slår i mørket op så tæt ind på os, at vore pløkker står imellem hinanden.

Der var på den overfyldte plads meget uroligt længe, og da gemytterne endelig faldt til ro, blev vi vækket af torden og frygtelig regn, det pladrer og pjasker, så vore "vædske" også kommer i oprør. Vi ligger længe og diskuterer, om vi kan klare os hen til toiletbygningen uden at drukne i vandpytterne og nedlægge teltene ved at falde i bardunerne. Tanken opgives som uigennemførlig. Problemet bliver ikke mindre af at blive vendt og drejet et par timer og til sidst enes vi om at stige ud til hver sin side og i ly af billågerne ordne, hvad ordnes ~~kun~~ skal. Om nogen har set os i nattens mulm og mørke, ved jeg ikke, i så fald har det sikkert været et morsomt syn. Folkevognen bredte i stilhed sine "vinger" ud og ud hoppede vi ~~ixkxvæd vx~~ indhyldet, i hvad vi i farten kunne finde til beskyttelse mod den stadig styrtende regn. Bodils plan om at tage plastikposer på fødderne, blev opgivet til fordel for den at liste vore sko frem fra vognens bund og iføre os dem. Våde, men lettede vendte vi tilbage og lukkede så stille, som muligt dørene. Herefter generede det ikke længere så meget at høre regnen tromme på taget, men der var efterhånden også gået omtrent 3 timer af vores kostbare nattesøvn.

Onsdag 14/8 startede vi som sædvanlig kl godt 6. på morgenens gøremål. Lige, da vi skulle til at stige ud af den åbne bil, så vi det yndigste sorte egern, der kom tæt hen til teltet, det foer længe frem og tilbage, men forsvandt uden at mændene fik det at se, hvorfor de stadig nægter at tro på kendsgerningen. Derimod så vi godt den sorte kat, de så, men vi var jo også vågne og vakse.

Også denne dag begyndte med gråvej og så megen dis, at alle bjergtoppe er helt gemt og vi behøver ikke at ærgre os over de 14 mark, en tur med tovbane til Zugspitze koster for hver, og som vi bestemt ikke ville have ofret, selv om vejret ikke havde umuliggjort at se en smule på vejen op og ned, som tilfældet, måske af hensyn til os, var.

For første gang oplever vi at komme til at stå i kø, for at komme på toilettet. Da vi kom derhen, stod "trængende" medborgere i to lange rækker langt udenfor bygningen, og trods der var 6 toiletter, varede det alligevel en rum tid, før man stod for tur og sikke en "duft" det var just ikke "4711".

Allerede 8,45 forlader vi pladsen og får udenfor Garmisch tanket op og får et helt nyt kort med autostradaerne på.

Derefter kører vi lidt rundt i Garmisch, hvorpå vi tager en lille afstikker til Hartvigs ferieby Grainau, hvor vi finder den idyl, vi havde ventet i Garmisch.

Da jeg tidligere i beretningen fortalte, at vi nu tog afsked med Østrig, var det ikke rigtigt, for også denne formiddag passerer vi grænser oven i købet i flertal. Vi var således ude at gå i den østriske bykeutte, hvor vi måtte have regnfrakkerne på, da der kom en byge. Der var en voldsom trafik, så bilerne kørte i kø, og vi turister også gik i kø.

En halv snes min. kører vi i ingenmandsland, så vi ikke længere kunne hitte ud af, hvor vi var, men kl. 11,35 kører vi ind i Tyskland og så var der ikke langt til slottet Neuswanstein, som vi ville se.

Kl. 11,50 holder vi på en stor parkeringsplads til slottet og her løber parkeringsvagten på et stort løbehjul, for hurtigst muligt at betjene kunderne på den store parkeringsplads.

Herfra er der ca. ½ times anstrengende gang opad, opad, inden vi når op til det imponerende slot, hvis byggematerialer, sandsten, er hentet på bunden af den nedenfor liggende sø.

Slottet er bygget af kong Ludwig den anden, der iøvrigt blev sindsyg og døde før det blev fuldført (hvad det aldrig blev) er noget af det flotteste, man kan tænke sig. Billederne derfra formår end ikke at gengive det i al sin pragt af guld, marmor, mosaikker, skønne guldindviklede gobeliner, malerier, for slet ikke at tale om de skønne billedskærerarbejder, der havde taget mange år at udføre for 20 billedskærere. Bare udskæringerne på hans seng havde taget dem 4½ år at lave.

Omvisningen, der tog 45 min. og for hver kostede 2,50 mark, hvad det også var værd, foregik for mange hold af gangen, blot blev det afpasset, så holdene ikke kolliderede. Her var en masse turister af forskellig nationalitet så der var også omvisning for engelsktalende hold.

Det var blevet drønvarmt, så vi var lige ved at komme til at opleve, at sveden sprang ud af knaphullerne på vejen herop, og turen ned var også drøj.

Vi sendte misundelige blikke til de, der lod sig køre både op og ned i hestedroskerne, men når selv invaliderne, med manglende ben og andre defekter kunne klare turen, og det gjorde de i stort antal, mente vi også at kunne. På opvejen havde vi skudt genvej op ad bjergsiden og mændene, der gik bagest, gav os besked om også at gøre det på vejen ned, så da Bodil og jeg nåede til et sted, vi mente var rigtigt, fulgte vi et andet selskab bort fra vejen. Noget efter bliver vi klar over, at mændene ikke var bagefter og at det er en forkert vej, vi følger. Vi ender nede ved det andet store slot "Swanstein" som Ludwig den andens far har bygget, det fik vi altså på grund af den lille fejltagelse at se. Men så var det jo med at finde den rigtige parkeringsplads, hvilket slet ikke var så let, da der er flere parkeringspladser til begge de nærliggende slotte. Efter at have kikket os lidt om, finder vi dog den rette vej, aser af sted og møder næsten nede ved p. pladsen H.H., der i bilen var kørt ud for at lede efter os.

Viggo var efterladt på p. pladsen, hvortil vi nær ikke havde fået adgang igen. Først da H.H., selvfølgelig på tysk, sagde "vi skal bare hente ham den lange der" og pegede på Viggo, fik vi lov og atter var vi lykkeligt forenede.

Nu var vi efterhånden også godt sultne og tog på jagt efter et sted, vi kunne lave middagsmad. Vi slog os ned i behørig afstand fra slottet, nedenfor det på en mark, hvor vi bliver godt skuffede over at se, at slottet set herfra slet ikke ser ud til at ligge så højt, som vore ømme undersætter og al vores møje lader os formode.

Bodil og jeg skynder os at komme i noget lettere tøj og går derefter i gang med at lave mad. Meget hurtigt står maden, bøv, på bordet og bliver nydt i skyggen i de skønne omgivelser.

Husker I den unge tysker, der her kom for at låne værktøj, til at reparere si knallert med og ville betale for det, da han kom for at aflevere det?

Kl. 14,45 er der afgang mod Ulm, hvor vi vil på autostrada. Men der lang vej. Vi kører over Nesselvang og har en meget stor omkørsel inden Memmingen. Vi finder en dejlig grøftekant at drikke kaffe i (foto) men trafikken er så stærk, at vi flygter et stykke ind på marken, vi kan ikke holde det ustandselige sus af forbikørende biler ud.

Bodil må hente vore hatte i bilen og springer en gang ekstra efter Viggos kasket, da han klager over forskelsbehandling.

Stakkels H.H. springer ingen steder, han må have tabletter for rygsmerter. Ja, hvor har vi været glade for vore tabletter for vore skøre hoveder og anden dårligdom. Hvordan mon turen uden dem var spændt af?

Kort efter, at vi ved Ulm er kommet på autostrada mod Stuttgart, får vi en sten slynget op mod bilen fra vejbanen, men slipper heldigvis uden "mælket" rude eller anden skade.

Så gælder det atter en campingplads. Efter bogen skal vi dreje fra autostradaen efter Gøppingen, hvorefter campingpladsen skal være at finde 600 m væk i skovkanten. Da vi ser afviserskilt, hvor Gøppingen også er nævnet, drejer vi fra. Vi kører længe og kommer igennem den mærkeligste lille landsby, helt ulig nogen anden, vi har set. Her har man, i stedet for de sædvanlige smukke blomsterhaver foran husene, lagt møddingen lige ud til vejen. Det virker meget grimt og uhyggeligt, og burde nok have været os et varsel om, at vi ikke skulle vente for megen hygiejne på disse breddegrader. Vi fortsatte, trods vi fandt deres 600 m. noget lange, vi havde kørt flere

kilometer. Men da det kendte grønne campingskilt af og til viser sig, fortætter vi fortrøstningsfuldt.

Endelig nåede vi frem til en skønt beliggende, fredelig plads i de Schwa-biske alper, der ikke er så høje, som de bjerge, vi kommer fra og er mere afrundede i formen og helt skovbevoksede.

Der kom straks en campingvagt styrtende og ordnede det skriftlige og dirigerede os op i en højere liggende etage, hvor antagelig hans kone viste os på plads. Vi var nu ikke særlig tilfreds med beliggenheden, menda der var temmelig fyldt på pladsen, blev vi, trods både bil og telt kom til at stå meget skråt.

Med vanlig hurtighed fik vore bedre halvdele slået teltet op og vi fik aftensmaden på bordet.

Pladsen var forfærdelig glat, smadret og leret, så vi flere gange var ved at tage turen på enden.

Klods op af os lå to hollandske familier, hvis mærkelige sprog, vi havde lige så megen fornøjelse af, som folk overalt, hvor vi var kommet, havde haft, når de hørte os tale dansk med hinanden. Det vakte også vores undren at høre børnene højlydt bede bordbøn, mens faderen eller moderen gik omkring og passede deres job. Første gang det skete, troede H. H. at de talte, indtil han så, de slog kors for sig.

Som sædvanlig gik vi for at undersøge toiletforholdene, hvilket fik vort humør til at dale flere grader. Toiletterne, der ganske vist indeholdt rigtige porcelænskummer (men ikke med træk og slip) var uden lys, som de gammeldags vi engang havde "i gården", lå lige tæt ved vort telt, så vi fik til stadighed sendt sådan en stank hen til os ved hver luftning. Inde i rummene var placeret kander, der nok skulle indeholde vand til at skylle ud med, men da man åbenbart selv skulle hente vandet helt i den anden ende af pladsen nede i den nedenforliggende afdeling, vel ca. 100 m. væk, var denne foranstaltning ret illusorisk og kanderne var da også tørlagte, og stanken ubeskrivelig. Der kom man kun med et tørklæde holdt for næse og mund, noget der i nogen grad besværliggjorde ens forehavender.

Meget bedre så det ikke ud i vaskerummene, hvortil vi, som skrevet, havde en længere rejse. Der var tre vaskerum, til brug til både mænd og kvinder, og disse rum var også, som gammeldags "dasser" kun rum uden nogen form for lys.

I hvert rum fandtes en vaskekumme, og vi sendte en venlig tanke til de moderne bekvemmeligheder, vi derhjemme daglig tager som selvfølgheligheder, da vi opdagede, at der ikke var noget med at dreje på en hane og så få vand. Nej, her måtte der mere håndkraft til, man måtte pumpe vandet op og måtte således være to om foretagendet, hvis man ikke ønskede at vaske sig i kummen som andre lige havde brugt. desuden var der opslag om, at vandet ikke måtte drikkes (og altså heller ikke bruges til tandbørstning).

Da der ikke var nogen form for vinduer eller anden lyskilde, måtte man altså enten vaske sig i mørke, eller lade døren stå åben ud til pladsen og lade sig beskue af alt folket. I den forbindelse havde H.H. og Viggo en morsom oplevelse. Da de om aftenen var dernede og klogeligt havde medført en lommelygte og rummet, de i fællesskab var inde i, derfor udefra viste sig, som oplyst, stillede et par medcampister sig an og ventede på at komme ind i denne oplyste luksuskabine. De blev derfor noget lange i ansigterne, da H.H. og Viggo gik med lygten og efterlod denne kabine lige så mørk, som de andre.

Bodil og jeg betakkede os for fornøjelsen og gik for første gang i seng uden vores sædvanlige "natning".

Vi havde selvfølgelig både spist og fået "natmad" og gennemført vore øvrige ritualer, inden vi nåede så vidt.

Da vi skulle i "seng" opdagede vi, at bilen holdt så skråt sidelæns, at H.H. fotoapparat, der altid om natten var anbragt på knagen ovre hos Bodil, hang skråt ud midt i bilen og måtte over til mig.

Bodil kæmpede hele natten for ikke at trille ned og mase mig helt, så helt godt sov vi ikke, da regnen tilmed hele natten trommede på taget, og ikke gjorde pladsen mindre mudret til næste morgen.

Torsdag 15/8 startede vi som sædvanlig ved 6 tiden, og Bodil og jeg besluttede os til også i dag at forsvare brugen af vaskerummene, så det blev alle tiders "kattevask" i bilen. Først en omgang med vore opvredne vaskeklu-

de og svampe, så en omgang trafikservietter og endelig en omgang Arden tal kum, så da H.H. stak hovedet ind til os for at sige god morgen, syntes han aldrig, vi havde lugtet finere.

Viggo og han vovede turen til vaskerummet, men blev nu ikke meget kønere af det, da der selvfølgelig heller ikke var el-tilslutning og barberingen derfor måtte undlades.

Kl. 8,25 var vi færdige til at køre, fuldt besluttede på, at her skulle vi i hvert tilfælde ikke mere campere, om her så også var aldrig så dejligt.

Der var for resten 2-3 andre danske biler på denne plads. Vi fandt tilbage til autostradaen mod Stuttgart. Allerede på dette tidspunkt begyndte det at regne og det blev med små ophold ved hele dagen, så det var bare med at komme fremad, køre, køre, køre.

Da vi hele dagen kørte på autobahn, kom vi udenom alle de mange store byer, som vi kun konstaterede med et fingerpeg ud til højre eller venstre efter et blik på kortet, "det må være" eller "Der ligger" fulgt af navnet på en eller anden kæmpeby, en meget mærkelig fornemmelse.

Der er som altid stærk trafik, og føreren må være både vågen og vaks, men det forter dejligt her, hvor man kan køre 80-100 km. i timen.

Trods vi kører med denne ret pæne fart, er der et stadigt sus forbi i overhalingsbanen. De overhalende biler er mest Mercedes, Taunus, Rekord og den nye folkevogn "1500", der her blander sig med de store vogne. Der er også en del store amerikanske biler. Man øjner en bil langt bagud, et øjeblik efter farer den som en streg forbi og er snart efter forsvundet forude. Det er ikke noget under, at de ulykker, der sker med en sådan fart bliver af alvorlig karakter. Vi undgår heldigvis på hele turen, at se ulykker ske, skønt vi denne dag, da vi spiser frokost, er nær ved at se en ulykke på nærmeste hold, heldigvis reddedes situationen i sidste øjeblik.

Vi ser udrykninger til ulykker og også en del biler, der er gået lidt ud af faconen, det er heldigvis alt.

Kl. 10,30 tanker vi op ved en tankstation ved frakørsel til Bruchal, her køber vi også Coca Cola til frokosten, som vi kl. 12 holder ca. 20 km. syd for Frankfurt og spiser på en rasteplads med faste borde, det er på det tidspunkt tørvejr. Det var enerverende at sidde så tæt ved den enorme trafik, farten synes helt uhyggelig, når man sidder stille og ser bilerne drøne forbi, så allerede kl. 12,35 forlader vi dette sted og blander os atter med fartkøen, videre, videre denne gang med Hannover som mål, forbi Kassel og Göttingen farer vi og standser nord for sidste ved et raststykke, der de sidste 40 km. ~~xx~~ har været adviseret med toilet på skiltene.

Det er et stort foretagende med stor, flot restaurant, kiosker, tankstation og det eftertragtede toilet, som vi alle iler mod.

Også det var stort og flot, men kan du Bodil, huske kvinden, der med fremstrakt hånd trippede rundt om os, for at afkræve os hver 20 pfennig, før vi blev indladt i det allerhelligste? vi vaskede bagefter hænder og forsvandt skyndsomst, inden hun fik os opkrævet også 20 pfennig for håndvask, hvad opslag fortalte, at det kostede.

Bilen får benzin og vi vores medbragte kaffe, der nydes i bilen, hvorpå vi drøfter, om vi til sædvanlig tid skal finde campingplads, eller vi, da vi er så godt i gang, skal fortsætte helt til det endnu fjerntliggende Hamburg. Der mest stemning for det sidste og vi kører atter.

Efterhånden som vi kommer nordpå, bliver regnen stærkere, og det står os klart, at vi vil komme ret sent til Hamburg og at vi i den stærke regn og trætte, som vi efterhånden er, ikke har meget mod på at komme til at slå telt op, med hvad dertil hører.

Derfor bestemmer vi, da vi ved 20 tiden nærmer os Hamborg, at vi vil forsøge, om vi kan finde logi hos frau Pfunner, hvor Bodil og H.H. plejer at bo, når de er i Hamborg.

Efter lidt orientering på kortene finder vi ret let hanzaplatz og efter nogen køren rundt på pladsen, lykkes det os at erobre en p.plads og vi sender vore to skæggede stratenrøvere af sted for at skaffe logi. Bodil og jeg venter spændt, og endelig kommer de tilbage gennem styrtregnen og meddeler, at de har lejet det sidste værelse på hotellet, et værelse med dobbeltseng og opredning i en ekstra seng. Ganske vist er prisen pebret 40 mark for en nat, men da der stod en herre, der også ville leje

det, turde de ikke betænke sig. Da H.H. fortæller, at der brusebad på værelset, kender vores glæde ingen grænser, det er lige, hvad vi trænger til efter morgenens mangelfulde vask og den lange køretur.

Vi iler alle fire med vort habengut over på det fine hotel "Hanaa Hotel" som fru Pfünners beskedne pension nu efter ejerskifte er blevet til.

Hotellet var helt nyt, moderne og smagfuldt overalt, så vi var helt skamfulde over at komme anstigende så lidt præsentable i rengfrakker, krøllet tøj og upudsede sko, vi passede meget dårligt i disse omgivelser.

Det hjælper dog mærkbart på portiens syn på os, da han får de to politimænds titler, der på tysk er meget flotte, han næsten slog krølle på sig selv.

Morsomt er det værelse, som vi får nøjlen udleveret til, Bodils og H.H.s. "gamle" værelse, som nu ikke er til at kende.

Flotte fortræksgardiner, tæpper på gulvet, moderne sofabord og dejlige lænestole, masser af små lamper og også lysstofbelysning, moderne senge og hylder, telefon og ikke at forglemme en kæmpevaskekumme (med vand i hanerne) og det allerbedste det indbyggede brusebad.

H.H. og Viggo gik straks for at få bilen i garage i det nærliggende garageanlæg, de plejer at benytte. (det viste sig at blive svært at finde, da den tidligere ejer var gået nedenom og hjem og alt var lavet om, endikke indkørslen var i den gade, hvor den plejede at være)

Knap var, de ude af døren, før Bodil og jeg gjorde anstalter til at gå under brusen. Jeg kom først og hvor var det vidunderligt. Bodil fulgte og var næsten færdig, før mændene vendte tilbage og straks fulgte vores eksempel. Snart stod vi rene og i rent tøj og tog os helt præsentable ud, det havde også hjulpet godt på mændene at få skægget af. Portien kikkede også undrende på os, da vi lidt senere forlod hotellet.

Viggo var ellers ved at blive kvalt i en helt ny, hvid nylonskjorte, der, uvist af hvilken grund, i halsvidde var flere numre mindre, end det af det påstemplede nummer fremgik. Jeg måtte i hast til at flytte knappen mest muligt, men selv efter den operation måtte Viggo anmodes om ikke at synke alt for store mundfulde af gangen.

I samlet trop gik vi nu til den nærliggende banegårdsrestaurant, hvor vi spiste pølser og kartoffelsalat og for første gang prøvede at drikke dåseøl.

Her blev jeg helt til grin, da jeg på H.H.s. opfordring ville beundre et vægmaleri oppe ved siden af mig, og måtte gribe mig til hovedet, da det hele kørte for mig, noget det gjorde hele aftenen, så Bodil under den påfølgende strøgtur hele tiden måtte have et godt tag i mig, da jeg slog nogle forfærdelige slag, jeg kørte stadig og det hjalp ikke engang, at H.H. gav mig nøglen til bilen og sagde, at nu kunne jeg selv standse. Gansk vist drejede jeg den forkerte vej på nøglen, så H.H. sagde, at det var ikke så sært, at jeg stadig kørte. Selv tror jeg nærmere, at det var en form for køre-syge efter de ~~six~~ næsten 1000 km., vi den dag havde kørt. Grunt havde jeg det

Efter at have beundret de flotte vinduesudstillinger og rigtig været på strøgtur, vendte vi, allerede før kl. 24. tilbage til hotellet. Vi trængte vist alle til at komme til køjs.

Viggo fik "enspænderen" og vi andre tre havde rigelig plads i den brede dobbeltseng. Jeg sov omgående og hørte intet, før vækkeuret om morgenen kimede. Bodil derimod havde været oppe engang i nattens løb og lukket vinduet, da der var slagsmål og megen støj udenfor.

-Fredag 16/8 vågner vi op endnu lidt trætte efter gårdsdagens kørsel, og Bodil og jeg starter dagen med hovedpine. Vi tager alle fire varmt brusebad, som start på dagen og efter påklædningen drikker vi dejlig morgenkaffe i spisesalen, der som det øvrige er smukt og moderne indrettet og hvor næsten alle borde er besat.

Efter kaffen pakkede vi vore ting klar til afhentning senere og begav os ud på indkøbsturne i byens store varehuse, hvor vi rigtig boltrede os og nød at studere de mange fristende varer, som vi desværre ikke skulle købe ret mange af. Lidt småting til vore kære derhjemme og lidt småting til os selv blev det dog til. Særlig parfumerivarer og toiletting er som sædvanlig billige hernede.

H.H. og Bodil køber en ganske pragtfuld lædermappe til Birger og en dejlig sort pøddelhund (maskot) til Bjarke. Desuden køber vi en del chokolade og andet knas.

Da vi havde besøgt det første varehus, jeg tror, det var Kapa, er vi så belæssede, at mændene foretrak, at gå til bilen med det indkøbte,

Imens skulle vi fortsætte til det store amerikanske varehus "Woolworth" hvor vi skulle vente på dem. Det blev en længere ventetid, da de nemlig også havde været på hotellet at afregne og hente vore ting, så alt nu var samlet i bilen i garageanlægget.

Nå, i et varehus behøver et par kvinder ikke at kede sig og vi havde det ganske dejligt og købte da også forskelligt.

Endelig kom de to og vi forrettede sammen et par indkøb og gik derefter tilbage til det første varehus, hvor udvalget af mapper var bedre.

Kl. blev da også over 12, før vores indkøbshungere var stillet, derimod er vi nu alle blevet sultne og finder en morsom pølsebar, hvor der fra lange diske serveres alle mulige former for pølser kogt, stegt eller ristet.

Viggo og jeg vælger stegte Thyringerpølser, der smagte pragtfuldt, hvad Bodil og H.H. også påstår, at deres, der også er stegte, gør.

Bagefter får vi slukket tørsten ved en anden disk, hvor der serveres diverse alkoholfri drikke.

Dette måltid var både hurtigt og billigt og vi fandt nu tilbage til bilen, hvor der nu forestod et kæmpearbejde med at få det indkøbte, af hvilket en del fyldte meget, placeret på den sparsomme plads, der endnu var.

Derpå kørte vi til en vinhandler, hvor Viggo og H.H. købte så meget spiritus og vin, som vi måtte hjemføre. Det var ikke nogen let opgave at finde plads også til de ædle dråber, men indendørs kom det da.

På dette tidspunkt var der også næsten pakket til loftet og vi sad næsten i spænd. Mærkværdigvis og til mændenes store narskab, kunne vi med sandhed erklære, at vi sad dejligt, vi kunne blot ikke røre os og dårligst af alt komme ud og ind, da der også var stablet op omkring vore ben.

Til slut får vi atter besvæt med Hamburgs gadenet, idet der undtagelsesvis er dårlig afmærkning til autostradaen til Lübeck. Vi kører forkert og roder noget rundt i trafikken, efter at have spurgt en betjent om vej og der af fået at vide, at vi har været på rette vej. Det kommer vi snart igen, efter at H.H. har foretaget mærkelige vendinger. Så går det i fuld fart mod Lübeck. I nærheden heraf ser vi i østzonen en stor ballon eller luftskib, der hænger over et bestemt område, antagelig en observationsstation.

Kort efter Lübeck holder autostradaen op. Videre går det over Eutin og det skønne Plön med de mange smukke søer, som tager sig dejligt ud i solskinnét.

Ved 17 tiden når vi Kiel, hvor vi kører ind midt i byen og parkerer ved et parkometer nær ved forretningsgaden.

Det var rigtig pigernes dag i dag og H.H. og Viggo morede sig kongeligt, over at se os rase gennem det ene stormagasin efter det andet. Vi havde haft så travlt med at komme af sted, at vi havde glemt at skifte sko og foer rundt i sandaler, hvilket nu ikke generede vores iver.

Vi var på jagt efter spillekort til Viggo og nogle specielle sko med hælrem til mig, men fik ingen af delene. Det var ellers ligeved at lykkes med skoene, jeg fandt sådan nogle, som jeg ønskede, men inden vi nåede ind var kl. 18 og nøglen var drejet om i døren. Mandler og marcipanbrød fik vi efter megen søgen og forgæves spørgen ppsnuset og H.H. fandt en billig flaske Wermout, der lige kunne gå med i spirituskvantummet.

Efter denne dejlige time blev vi så pakket i bilen igen. Forbipasserende morede sig højlydt, når de så den stopfyldte bil.

Nu startes på sidste etape på vej mod den danske grænse, hvor der atter ved Flensburg er omkørsel og vi endnu engang på dette sted kører galt og som den første dag endte ved jernbaneoverskæringen.

Vi vælger at køre over grænsen ved Padborg, hvor en ung nævenyttig tolder spørger os ud om turens varighed og vil se beviser herfor.

Han lader sig morsomt nok nøje med at se Viggos "dagbog" der jo dog meget let kunne være konstrueret. Endelig lader han os slippe igennem, heldigvis uden at gennemrode vores bagage.

Synet af vores oppakning telt, senge m.m. skulle vel ellers nok være bevis for, at det ikke havde været en eendagstur, vi havde været på.

Nu, da jeg har nævnet Viggos "dagbog", bogen med de små daglige notater, som har muliggjort denne beretnings tilblivelse, må det nævnes, at det var en flere gange tilbagevendende begivenhed at se Viggo sidde med næsen i denne bog og notere de vigtigste ting op hver dag og når indkøb blev foretaget at føre regnskab. Sidste var slet ikke så let endda, da han havde både vore egne og kassens penge at holde styr på, og det oven i købet i to forskellige møntsorter, så der ved grænseovergang af længere varighed også skulle byttes penge om i pungene. Nej, det var slet ikke sjovt for lille Viggo at være kasseimester og så morede vi os endda over ham i hans iver, hvor han mindede os om Hans Kurt i pengevisen, når han der sad og talte mønter fra den ene pung til den anden. Men hvor var det rart at kunne sige "far betaler".

Så er vi atter tilbage i kære, gamle Danmark og her er der nu dejligt. Selvfølgelig skal det blive en åbenbart sovende bilist i Østergade her i Sønderborg, der lige ved at give os de buler og skrammer, vi så nådigt er sluppet for under hele turen. Han kører uden at vise af og uden at se os ud fra kantstenen og er lige ved at ende i siden på os, hvilket fik H.H. til at rulle vinduet ned og ønske ham "god morgen".

Det resterende lille stykke hjem foregår uden dramatik. Herhjemme står alt vel til. Jørgen er ikke hjemme, men kommer fra biografen, netop da vi er færdige med at pakke bilen ud.

For at give andre et lille indtryk af, hvor meget Z 6317 havde slæbt rundt med, foruden sin menneskelige last, stabler vi det meste af bagagen ud foran bilen og ved lyset af Jørgens højfjeldssol, tager H.H. et par billeder.

Der er ved denne forestilling lige ved at blive opløb og synet er også herligt.

Da vi har ryddet det værste af vejen og næsten fyldt et helt hus med alt det, der før rummedes i folkevognen, får vi os en gang bayerske pølser, da H.H. klager over, at vi på turen slet ikke har smagt dåsepølserne.

Vi får god dansk øl til, undtagen Bodil, der jo ikke nyder så lækkert.

Jørgen må have spredte træk af vore oplevelser berettet, hvorved vi selv har fornøjelsen at få dem genopfrisket.

Efter opvask og deling af den tiloversblevne proviant hygger vi os med H.H.'s. Wermout for at tage pænt afsked med vore lukseriøse drikkevaner.

Lidt chokolade og ferskner glider der også ned. Vi har det vældig fornøjeligt, glade og lettede, som vi er over at være godt hjemme og for underretning om, at det står vel til både i Esbjerg og Horsens.

Vi kommer lidt sent til ro, men starter alligevel ved 7 tiden lørdag 17/8 Bodil desværre med en frygtelig migræne, så hun må ofre og er helt elendig.

Heldigvis tager tabletter og morgenkaffen det værste, så Bodil også kommer med til Horsens.

Jeg ordner lidt i huset og senere går vi piger på indkøb, mens der bliver spenderet et hårdt tiltrængt "styrtebad" på servisstationen på vores lille "højlede" ven, der vender forskønnen og fyldt med benzin og nysmurt hjem.

Efter at have ordnet madpakker til turen, starter vi kl. 11,30 mod Horsens for at se til far og den øvrige familie og give dem et friskt pust fra den store verden.

Frokosten spiser vi i en græftekant syd for Viuf.

På grund af meget vejarbejde tager turen så lang tid, at vi først når hospitalet i Horsens kl. 14,35. Her finder vi far oppe og helt kvik at se til og tilsyneladende glad for såvel vort besøg som for den flaske Cognac, vi i fællesskab medbragte til ham og Kis. Så fik far og Kis lidt oplevelser fra turen og besøgstiden fløj af sted.

Kis gav kaffe hjemme på Frydsvej, og lidt før 18, efter at vi havde været et lille smut i Ny Havnegade og H.H. og Bodil på Danasvej, dejlig middag, karbonader med gemyse og bagefter ostanretning.

I måltidet deltog også den unge engelske pige, der i de dage boede der.

Vi var atter på hospitalet til aftensbesøgstid og fandt stadig far oppe og blev efter besøgstid fulgt helt udenfor af far, som vi var lykkelige for at kunne efterlade i så god bedring.

Asse og Pappa gav en ~~kaffe~~ kop kaffe med hjemmebagt franskbrød, også de havde det heldigvis godt og var glade for det overraskende besøg, som de ikke i forvejen anede det mindste om.

Kl 21,30 kørte vi atter ud af Horsens i stærkt regnvejr, der gav os en anstrengende tur hjem, da ruden var fedtet efter formiddagens renselsesproces. I Hedensted må vi holde ind på en tankstation for at erhverve en vadeske, hvis brug på ruden hjælper noget, men det er stadig anstrengende at se og dårlig afmærkning ved vejarbejdet, gør ikke turen lettere.

Kl. 24. holder vi atter i Sønderborg og det viser sig, at stakkels H.H. den sidste halve time har været køresyg. Han er godt elendig, grøn i hovedet og med den kolde sved drivende ned af ansigtet.

Tænk, at det skulle overgå den gamle bilveteran og så oven i købet hjemme i vort flade Danmark, efter hvad vi den sidste tid havde prøvet at køre på.

Vi kryber straks til køjs, så natteroen kan få lov at hjælpe på H.H.

Heldigvis hjælper det, så han atter er frisk næste morgen.

Søndag morgen møder vores sidste feriedag os med et ligefrem eventyrligt regnvejr, så det er lige ved at knibe med at få bilen pakket uden at skylle væk.

Kl. 9,30 er der klar til afgang. Bodil og H.H. længes selvsagt efter at gense moster og børnene og atter være hjemme.

Vi tager rørende afsked og er enige om, at vi har haft det så rart med hinanden, at vi nu ved hjemkomsten er nærmere knyttet til hinanden end nogensinde og at vi godt tør vove eksperimentet engang mere, hvis den fornødne kapital skulle foreligge.

Turen blev alt i alt på 3609 km. og klaredes altså lykkeligvis uden skader af nogen art, hverken på bil eller mennesker.

Om aftenen hørte vi i radioen og så i fjernsynet, at de bjergegne, vi lige havde forladt, havde været hjemsøgt af heftige uvejr med kulde og snefald, så vi var ekstra glade, fordi vi var velbeholdne hjemme.

Dette var en lang beretning om en meget dejlig ferie, og jeg håber, at den, sammen med de dejlige billeder, H.H. og Bodil har haft ulejligheden med i mange år fremover kan genopfriske ~~turens~~ turens forløb og små begivenheder, så er al min møje hemed ikke spildt.

Til allersidst "undskyld alle fejlene" i det maskinskrivne, de skyldes 23 år uden øvelse. Tilgiv altså..